

CHRTÁN

MICHAL SIROTEK

„Ve Chřtánu žijeme, umíráme, všichni v bolesti.“
Nápis anonyma na zdi astrijské kolonie.

Energetický vortex se hrůzostrašně otáčel doprovázen elektrickými záblesky v atmosféře. Prostor kolem něj byl mrtvolný a nic, čeho se zmocnil, mu nešlo vyrvat.

V té chvíli konečně pochopila: vortex zničí vše a všechny. Bez rozdílu. A ona, bezvýznamný nikdo, se nemístným žertem osudu stala součástí té zkázy.

Nebo spíš rozbuškou.

1.

V černé prázdnotě zapadlé soustavy plula jediná gigantická planeta. Domov sedmnácti měsíců, domov Astrie, nejmenší přirozené družice vodíko-héliového kolosu. Mezi prospektory byla tato oblast známá jako Broxionská hlubina, oblast vzdálená od civilizovaných končin desítky světelných roků ničeho. Na oběžné dráze se v temnotě vesmíru pohyboval kovový objekt, malé plavidlo s jediným pasažérem na palubě. Anna, která seděla v zaobleném sedadle kokpitu, cítila vzrůstající chvění způsobené odporem atmosféry.

„Jaký je stav, Vipe?“

„Navigační systémy nastaveny,“ oznámil letový počítač, „ale dostávám varovné hlášení z komunikačního majáku na orbitě. Mám ti ho přetlumočit?“

„Nech mě hádat: Vstup do kolonie jen na vlastní nebezpečí?“

„Mimo jiné,“ odpověděl Vip. „Podle vyhlášky Hvězdné unie se překročením hranice dopustíš trestného činu. Ne, že by tě to mělo zajímat. Nevzpomínám si, že by ses někdy starala o zákony.“

„Taky nejsi zrovna prototyp ideálního počítače.“

„To se mě dotklo.“

„Zvláštní,“ ignorovala jeho poznámku, „z armádní divize sem nikdo nepáchl celá léta. Proč pořád vysílají?“

„Nejspíš je to poslední kus šrotu, který tu od incidentu zůstal.“

„To doufám.“

Hutná mračna, rozvířená rychlostí plavidla, se protrhala a Anna v tiché nedočkavosti spatřila temně sivou krajinu protkanou množstvím vyschlých řek. Ponurá tapisérie šedohnědých odstínů. A dále na obzoru, trosky kolonie, jejíž jméno probouzelo bázeň v každém, kdo je uslyšel.

Chřtán.

—

Nad kontaminovanou roklí se nakláněla cedula s vybledlým nápisem: *Vítejte v kolonii SDP Delta. Počet obyvatel: 12 031.* Anna zkontrolovala ukazatel radiace. Okolní zamoření mělo přijatelnou úroveň, klidněji se však necítila. Na historická fakta o Astrii dodnes platilo informační embargo a varovné zkačky nebylo radno přehlížet. Tisíce osadníků zde ztratili ze dne na den své životy, celé rodiny, ženy... děti. Někteří tvrdili, že mezi zdmi trosek jsou dodnes slyšet jejich hlasy. Šepot a pláč duší, bloudících mezi chladnými stěnami prázdných budov.

Po incidentu se Chřtán stal domovem nekalých živlů. Někteří zde našli útočiště před zákonem Unie, jiní hledali v ruinách slávu a bohatství, ztracené poklady a staré technologie. Neuvěřitelné příběhy sem lákaly i mnoho bláznů – temná mystéria skrývající se pod zdejšími rozvalinami. Anna se neodvažovala hádat, kde je pravda, protože některé báchorky jí upřímně naháněly hrůzu.

Kvůli chladu si zapnula bundu až ke krku. Její kombinéza s mnoha kapsami měla hnědý odstín, byla praktická, dostatečně teplá, a přitom ji nijak neomezovala v pohybu. Do pouzdra na opasku vložila l-pistoli a na záda připnula automatickou pušku. Volné kadeře kaštanového

odstínu spoutala do copu. Štíhlá, nepříliš vysoká, s ocelově modrýma očima a kulatou tváří – nebýt výbavy, málokdo by hádal, že se pod tou skořápkou osmadvacetileté ženy skrývá vesmírný pašerák. Jakmile si nasadila čelenku s mikropočítačem, připnula na opasek dýchací masku s kyslíkovou bombičkou.

„Nehodlám ti do toho kecat,“ ozval se Vip v čelence, „ale uvědomuješ si, že nevíme, kde Oliver Coel žije. Pokud tady vůbec žije.“

„Dej pokoj.“

„Jen podotýkám, že informace od piráta s nevalnou pověstí v nějaké zapadlé rafinerii nemusí být zrovna spolehlivé.“

„Nech si ty rozumy. Máš mě chránit, ne mudrovat.“

„Když už sis mě pořídila, mohla bys občas připustit, že moje dedukční schopnosti převyšují tvoje. Krom toho, žoldák by tě ochránil mnohem lépe než počítač bez rukou a nohou.“

„To bych na něj nejdřív musela mít prachy.“

„Pak sis to měla celé ještě jednou promyslet.“

„Víš, že mě někdy pěkně štveš?“

„Ovšem, ale kdybys mi nastavila pozitivnější chování, nesnášela bys mě ještě víc.“

„Hlavně, že máš na všechno vždycky chytrou odpověď.“

„O. K. Jaký je plán?“

„Prozkoumáme obytnou zónu,“ kontrolovala ukazovákem digitální mapu, „pak se uvidí.“

„Neměli bychom se zdržovat. Slunce zapadne za tři hodiny.“

Dobrá poznámka. Nejraději by si vzala loď, jenže tím by na sebe strhla nechtěnou pozornost. Jedinou schůdnou variantou přesunu tak zůstala bugina.

Hodila na sedadlo spolujezdce batoh a sedla za volant. Naposledy se starostlivě ohlédla ke kovovému boxu, který obsahoval důvod téhle výpravy.

„Drž si klobouk, Vipe. Vyrážíme.“

—

Budovy poničené defekty v realitě pokrýval neznámý druh popínavých rostlin. Beton popraskal, nebo se proměnil v hromady trosek. Stavby byly zkrápěny deštěm, vysoušeny sluncem, obývané divou zvěří, ale většina dosud stála na svých místech.

Dříve osada nebyla tichá, před lety se pyšnila přízviskem jedné z prvních kolonií vnějších soustav Mléčné dráhy. Prospektoři společnosti *Space Dynamics Planets* zmapovali minerální naleziště Astrie jako první. Zkušební vrty slibovaly návrat miliardových investic, které padly na vybudování největších těžařských zařízení své doby. Původní výpočty však byly chybné – jistě, nerostné bohatství Astrie mělo svou hodnotu, ale v konečném součtu sotva stačila na pokrytí investičních nákladů. Když byly kolonizovány sousední světy, planetka klesla ve hvězdných mapách na dno zájmu. Po incidentu byl sektor oficiálně vyškrtnut z dálnice obchodních cest a měsíc se stal stejně pustým jako přilehlé oblasti. Původní název už nikdo nepoužíval. Průzkumníci a vesmírní piráti přejmenovali těžařskou oblast na Chřtán.

Okolí tonulo v tichu. Kolem se míhaly stíny, studený vítr rozechvíval křoví. Bugina se vyhýbala zrezivělým bariérám, mýjela pokroucená pletiva i staré palivové nádrže. Anně v útrokách rostl neklid. Erik by tuhle cestu nazval pošetilostí. Bláznovstvím. Jenže kdyby se karty obráti-

ly a ocitl na jejím místě, nejednal by stejně? Znala odpověď a opět ji utvrdila v tom, že nemá jinou možnost.

Zrovna odbočila na hlavní třídu, když v její mysli začalo něco zvonit na poplach. Vítr zvedl prašný oblak a cosi se převalilo přes její vědomí – mohutná vlna energie. Chřtán na okamžik zbledl a nabyl jiných odstínů. Temných. Zlověstných. V téže chvíli Vip varovně zapípal. Pohotově sešlápla brzdu.

Když zamrkala, uvědomila si, že cesta před ní mizí v hluboké propasti. Napříč ulicí se táhla trhlina. Nechápala, co se stalo. Náhlý otřes reality se zmírnil do chvění a dozvuky chvilkového ochromení zmizely stejně jako světlené vjemy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Vip. „Máš zvýšenou tepovou frekvenci. Co se děje?“

„Já nevím..., na chvilku se mi zatočila hlava.“

„Nic jsem nezaregistroval.“

Pohledem pátrala po okolí. Vše se zdálo v pořádku, dokud její pozornost neupoutal pohyb.

Nedaleko se klenul průchod a na jeho prahu cosi viselo. Tmavý předmět, který se nepatrně hýbal ve větru. Bylo tam málo světla, ale nedokázala z té věci spustit oči. Vzbuzovala v ní obavy. Ne, bylo to horší. Děsila ji. Děsila a přitahovala zároveň. Vypadalo to jako nějaký vak nebo snad... Zadržela dech.

Nad cestou se kymácel hrozen lidských hlav.

—

Bylo jich pět, s prázdnými důlky místo očí, pověšené za vlasy na pouličním osvětlení.

Dobrý bože, kdo mohl něco takového udělat?!

Jen kousek od ohavného výjevu spatřila nápis bílé barvy, který stál na zdi:

Z NAŠÍ BOLESTI POVSTANE RÁJ.

Brutalita výjevu jí instinktivně rozpumpovala srdce pod žebry. Několikrát se zhluboka nadechla, aby ovládla hrůzu. Věděla, že je tohle místo nebezpečné, že může narazit na nehorší verbež vesmíru. *Klid, holka. Jsou to jen mrtvoly. Nic víc. Musíš pokračovat.*

Vtom se ozval Vip. „Detekuji pohyb. Někaké vozidlo.“

„Kde?!“

„Jihozápad. Vzdálenost sto dvanáct metrů a přibližuje se.“

Do hajzlu! Bez otálení šlápla na plyn. Bugina sebou trhla a kontrolky se z ničeho nic vypnuly. Ukazatel energie spadl na nulu.

„Vipe!“

„Registruji elektromagnetický výkyv. Nedokážu najít z-z-zdroj-“ Hlas počítače přešel do nesrozumitelného šumu, vzápětí se odmlčel.

Ne, ne, ne! Seskočila na zem a přeběhla ke kovové schránce, kterou vezla. Box nebyl veliký, ale vážil příliš, než aby ho dokázala včas odtáhnout. V rychlosti ho otevřela a hrábla po předmětu uvnitř. Uložila ho do bezpečí rance a přehodila si pušku ze zad na hrud'.

Sotva se ukryla za nedalekou zídku, z průjezdu se vyvalil obrněný transportér. Bylo to staré pásové vozidlo, které muselo pocházet ještě z doby před incidentem. Dělnický kolos. Na střeše se pomalu otáčela anténa talířového typu. Vpředu pod kabinou spatřila tělo nahého muže, k vozidlu ho poutaly řetězy. Nedokázala určit, jestli žije nebo ne.

Transportér zastavil a vystoupila z něj trojice chlapů.

Byli oděni ve starých uniformách, v rukách svírali samopaly. Jeden měl na hlavě přilbu, další taktické brýle, třetí strniště na široké čelisti. Jejich obličejové pokrývaly mokravé boláky. Nemocní muži, otrhaní, se zastaralou výstrojí, bez pochyb však nebezpeční.

Anna se skryla a poklepala prstem na čelenku. Detektor pohybu, mapa, měřič radiace a toxických látek. Nic nefungovalo.

„Vipe? Slyšíš mě? Vipe!“ Společník se neozval. „Co je s tebou ty zatracenej žvanile?!“

Vousáč se postavil čelem do ulice. Zbylí dva začali prozkoumávat obsah buginy. Zaslechl jejich řeč, mluvil ten s helmou.

„Mrkni na to. Máš tucha, co to je?“

„Vypadá to jako kryobox,“ odpověděl brýlatý.

„Další zboží profesora?“

„Nejspíš.“

Annu vyrušil kradmý pohyb. Trhnutím se ohlédl. Jen pár metrů nad ní bylo ke zdi přisáté šupinaté stvoření velikosti kočky. Predátor připomínal groteskního hybrida mezi ještěrkou a přerostlou ropuchou. Tvor na ni výstražně zasyčel. Náhle třeskla rána. Ještěrova hlava explodovala v kusech krve a mozku. Tělo bezvládně padlo k Aninným nohám.

„Trefa za deset bodů!“ zasmál se vousáč.

„Ksaku, Scottel!“ zanařoval brýlatý. „Myslel jsem, že na nás někdo střílí!“

„Klid. To auto je cizáků. Dám krk na to, že upalovali pryč, jen co přišli o elektroniku“

Proto došlo k výpadku, uvědomila si Anna. Radar transportéru šířil okolím elektromagnetický pulz, který vyřadil její přístroje. *Zatraceně!*

„Cizáci nebo ne, nehodlám riskovat,“ odsekl brýlatý. „Přestaň dělat kraviny!“

Střelec si něco zabrbľal pod vousy a vykročil směrem k zídce. Anna se přikrčila.

Jen pár metrů od ní stál vchod do staré zříceniny, dveře v něm chyběly. Muž se blížil. Slyšela jeho těžké kroky na šterku. Pokud ji najdou, co udělají? Hlavou ji v mžiku projel sled těch nejohavnějších scénářů. Útok nebo útek? Nebyl čas. Vyrázila vpřed.

Vousáč vykřikl.

Vpadla do budovy, ale na prahu zakopla o spletenec drátů, který jí roztrhl nohavici.

Uslyšela řev: „Rychle sem!“

Vyskočila na nohy a uháněla do potměných prostorů. Zvolila špatně. Před sebou měla několik místností, ale schodiště do druhého podlaží bylo pobořené. Kromě oken do ulice odtud nevedla žádná cesta. Ve snaze uklidnit splašené srdce našla kryté místo, odkud měla výhled na vchod.

„Hej!“ ozvali se v další vteřině cizinci. „Víme, že jsi tam!“

Anna odjistila pušku.

„My ti neublížíme.“

Slovní protiútok se jí zdál lepší než mlčení. „Jestli vlezete dovnitř, budu střílet!“

„Hlavně klídek.“ To mluvil brýlatý. „Vidím, že jsi ostrá holka. Chceme si jen promluvit. Je vás tu víc? Co to vezeš na tý káře?“

„Mohla bych se zeptat na to samé.“

„Pravda,“ uchechtl se muž, „ale ujišťuju tě, že ten hovñas si to zasloužil. Vkradl se na naše území, aby vraždil. Ostatně, ty jsi tu taky bez pozvání, ale my jsme rozumní. Když odložíš

zbraň a vyjdeš s rukama nahoře, vyřešíme to po dobrém.“

Anna zaslechla šramot z vedlejší místnosti. Jeden z nich se musel protáhnout oknem v přízemí. Něco se ozvalo i z druhé strany. Obkličovali ji.

„Slibuju, že ti nezkřívíme vlasek na hlavě, ale když budeš zlobit...“ Významná odmlka. Plané řeči neměly smysl. Ať už byli ti tři kreténi kdokoli, nevěřila jim jediné slovo.

„Jdu dovnitř, zlato. Hlavně nech prsty v klidu. Nikdo nemusí přijít k úhoně.“

Muž překročil práh.

Nejlepší obranou je útok. To říkával Erik.

Interiérem štekly výstřely. Chlap se pod její palbou svalil s heknutím na zem.

„Do hajzlu! Ta mrcha mě trefila!“

Zazněl rachot samopalů. Kolem Anny hvízdaly kulky, projektily drtily omítku i cihly. Křečovitě se držela u země.

„Chyťte tu děvku!“ soptil raněný. „Nenechte ji utéct!“

Opětovala střelbu, ale útočníci ji zatlačovali do nitra budovy. Srdce jí tlouklo o překot. Snažila se udržet co největší odstup, couvala krok za krokem. Podlaha pod jejími botami nepříjemně táhle zaskřípala. Vzápětí se v zemi otevřela černá propast. Když se s burácením zřítila do tmy, nestihla ani vykřiknout.

Bolest. Šero. Prach.

Ležela na zádech a ztěžka popadala dech. Byla stržena do nějakého sklepení. Když prvotní šok pominul, dezorientovaně zamrkala vzhůru. Jen matně rozeznala probořený strop s otvorem, kde trčely zuby rozšklebených drátů.

Celou místnost naplnil prach, který jí dráždil plíce. Sotva se s palčivým hekáním vysoukala ze suti, tělo potlučené a bolavé, zaslechla nad sebou ozvěnu hlasů.

Tmu seshora prořízl proud světla. Couvla několik kroků, dokud zády nenarazila na zeď.

„Vidíš ji?!“

„Ne, vidím prd.“

Kužel paprsku přejížděl tam a zpět. Nemohl k ní dosáhnout – pokud se nepohne, pokud nevydá ani hlásku.

„Myslíš, že ji to zabilo?“

Ozval se hřmot a dolů sletěl další kus betonu, který zvedl oblak prachu.

„Sakra! Dávej bacha!“

„Nevím, jak vy, ale já dolů nepolezu.“

„Beztak zařvala.“

„A pokud ne, postará se o ni Chřtán.“

„Hej! Slyšíš mě?!“ Hlas patřil muži, kterého postřelila. „Doufám, že sis zlámala všechny kosti v těle, krávo!“

Anna ani nepípla.

„Jdeme, musím si ošetřit tu posranou ránu.“

Rozhostila se tma. Hlasy cizinců slábly.

Trvalo ještě několik chvil, než uvolnila tělo a dovolila si vydechnout. Otřela si špínu z očí

a rozčuchané vlasy znovu stáhla gumičkou. Neaktivní výbavu naštěstí elektromagnetický pulz nepoškodil. Jakmile si dovolila zapnout čelovku, světlo odkrylo nevelký prostor se starou elektronikou a mořem odpadků. Byly tu jediné dveře, kovová vrátka s petlicí.

Když prozkoumala prostor, došlo jí, jak velkou měla kliku. Museli při ní stát andělé strážní, jinak by nevyvázla jen s modřinami a škrábanci. V ten moment si vzpomněla na zbraň. Puška byla pryč. Začala prohrabávat trosky, ale nikde ji nemohla najít.

Do hajzlu! Po chvíli to vzdala a pokusila se spustit Vipa. Marně. Všechno se to podělalo. Nejenže přišla o zbraň a přínos vybavení, ale bugina se dostala do rukou těch idiotů.

Hlavně, že jsem nepřišla o to nejcennější, uklidňovala se při kontrole batohu. Ztěžka se nadechla, protože střípky její minulosti tu začaly dávat nový a jasnější smysl. Kdyby řekla Vipovi celou pravdu, nerozuměl by. Oliver Coel nebyl jediným důvodem, proč sem přišla. Šlo o ty noční můry. Vize a neblahé záblesky kolonie. Nejasné sny o zle a zkáze, které ji pronásledovaly od Erikovi smrti. Jak by mu však mohla něco takového vysvětlit? Sama nechápala, co z toho je skutečné a co výplodem rozrušené mysli. Nejspíš by se jí vysmál a doporučil medicaci nebo návštěvu psychiatra. Tak, jak by to udělal každý rozumný člověk.

Ztráty vybavení litovala, ale byla tu. Ve Chřtánu. Od cesty vpřed ji už nemohlo nic odradit. S novým odhodláním hodila batoh na záda. Výstup nahoru byla nucena vzdát při dalších pokusech, když ji málem zranil padající šrot. *Nikdy to nemůže jít snadnější cestou, že ano?* Odfrkla si a stočila pohled ke dveřím.

S pochybami nad vlastním jednáním se vydala do temné džungle rozbitých strojů a potrhane oceli.

2.

[Dr. Oliver Coel; osobní deník, zápis č. 4: Den incidentu]

Podle datovaných zpráv divizních jednotek se 30. června 2288 zachránily ze Chřtánu pouze dva transportéry. Dohromady vezly šedesát tři lidí. Většina z nich prošla tak silnými deformacemi orgánů a tkáně, že zemřela ještě téhož dne. Ostatní posloužili ke studiu anomálie a jejího vlivu na lidský organismus – bohužel bezvýsledně.

Svědectví přeživších nahrává teorii, že proces incidentu doprovázela silná zemětřesení, gravitační výkyvy a něco, co kolonisté popsali jako „černý paprsek nejasné hmoty“. Tento úkaz, ať už byl čímkoli, proťal zemskou půdu a vydával prapodivné temné zvuky. Nicméně za hlavní příčinu úmrtí kolonistů se považuje odtržení atmosféry v epicentru vortexu, následkem čehož plynné sloučeniny doslova odletěly do vesmíru.

Jak vůbec došlo k incidentu? Byla to pouhá náhoda? Přírodní úkaz, s nímž se lidstvo dosud nesetkalo, nebo šlo o řízenou událost? A pokud ano, pak čím? Po tři generace se vědecké mozky snažily v utajení před veřejností vyluštit tuto záhadu. Ale tam, kde neexistují pravidla, zákonitě nastupuje něco tvárnějšího. Ne každá mysl je otevřena těmto cestám. Moje však ano.

Oliver Coel byl minimálně stejně záhadný jako samotný Chřtán. O tom člověku se nedalo oficiální cestou zjistit téměř nic. Ale i to málo co Anna objevila, jí stačilo k utvoření jasného obrázku. Coel byl genový inženýr, který během Války za nezávislost kolonií pracoval pro vě-

deckou sekci Unie. Jeho výzkum se týkal bakteriologie a nanotechnologií – respektive, jejich využití ve zbrojní mašinérii. Někteří tvrdili, že měl dokonce prsty ve vývoji Bílého moru, nechvalně známé nákazy, kterou vojsko v průběhu bojů rozšířilo na planetě Taira.

Pokud by se historie ubírala jiným směrem, stanul by před mezihvězdným tribunálem za zločiny proti lidskosti. Jenže když nezávislé kolonie prohrály a Unie destrukcí planety stvrdila své postavení supervelmoci, Coela odsunuli do ústraní. Zvláštní ironie, že právě u této osoby musela hledat pomoc. Jenže takový život někdy bývá – nevyzpytatelný a tvrdý.

Válka Annu dovedla k činům, na něž vzpomínala s trpkostí. Přežití ve složité době si žádalo oběti. Výmluvný argument ve prospěch všech špatností, které s Erikem napáchali. Pašerácký život ji zocelil a udržel naživu, do jaké podoby ji však změnil, kým se nakonec doopravdy stala, to si dnes už netroufla říct.

Tichem podzemí se ozýval zvuk kapání vody a žbluňkání v tmavých loužích. Vládlo tu dusno, vzduch se ani nepohnul. Suterény tvořil obrovský komplex chodeb a skladíšť, které sloužily jako bezpečnostní bunkry v případě ohrožení. Mnoho tunelů bylo zavaleno, jiné obrostly houbovitou flórou, žádná cesta však nevedla na povrch, jako by Anně něco bránilo najít správný směr.

Náhle se podzemí bez jakéhokoli varování otřásl.

Ze stropu se loupala omítka a padala jí do vlasů. *Zemětřesení!* Schoulila se u stěny a kryla si rukama hlavu. Dunivý zvuk se táhl, jako by v podzemí bručel nějaký obr. Pak nastalo ticho. Anna si podrážděně otřela pot, který ji štípal v očích. Naslouchala, zda se otřesy vrátí. Neslyšela nic, jen vlastní myšlenky, při nichž marně hledala horší variantu smrti, než být pohřbena zaživa.

Šinula se tmou dál. Chůzi přerušovala pouze delším svícením na podezřelá místa, ale krom občasného šramocení hlodavců nenašla žádnou známku života. Brzy ztratila přehled o zatačkách i odbočkách, a nakonec i o čase. Okolní ticho jí připadalo nesnesitelné. Vytanula jí vzpomínka na věčně užvaněného Vipa. Teď by za jeho otravné řeči dala cokoli.

Ticho v ní probudilo pocit, že Chřtán vnímá její pohyb. Každý krok i nádech. Cítí, jak se lopotí bludištěm jeho betonových střev, uvězněná, bez možnosti úniku.

Křach!

Polekaně sebou trhla.

Ticho narušila kovová ozvěna v rezavých trubkách, která se odrážela chodbou. Doprovázelo ji i něco dalšího. Narůstající zvuk. Z počátku byl sotva rozpoznatelný, na stěží určitelné hranici, ale nepozorovaně sílil. Pískavé šramocení, jež se v podobě příboje řítilo k ní. Nestáčila nad tím zvukem ani zauvažovat, když se ze tmy vpředu vyhnulo hejno hlodavců. Havěť nezměrného množství, která zaplavila celou podlahu a její chodidla. Ačkoli chtěla vzít nohy na ramena, mnohem silnější vjem ji nekompromisně přikoval na místě.

Znovu uslyšela kovové prasknutí a do srdce se jí zahryzl nový nápor strachu.

Světlo! Vypni světlo! Přinutila roztřesenou ruku k pohybu. Zatímco její sluch zachycoval poslední cupitání mizející havěti, polkla ji tma.

Ticho. Dech. Tlukot srdce.

Záře, která se objevila záhy, nebyla lidského původu. Tím si byla jistá, ale dál už naprosto ničím. Výjev před ní postrádal jakoukoli logiku. Před očima se jí roztančila směsice barev.

Viděla rostoucí nepřírozené světlo podivně se přelévající prostorem. Tichý jemný úkaz, hrající všemi odstíny zlaté a stříbrné. Blyštil se, až z toho oči přecházely a všude kam pronikl, se vzduch zachvěl, jako by se zvedala teplota, jenže tepleji nebylo. Naopak. V podzemí rostl chlad. Přízračný výjev tančil, trhal molekuly vody i vzduchu a tvořil na zdech popraskané vzory. Z trubek se ozýval ostrý skřípot.

Neodvažovala se pohnout dopředu ani dozadu. Jen stála s vědomím, že nemůže utéct. Věděla, že by měla, ale nemohla. Nemyslelo jí to. Tupě hleděla před sebe, zatímco se neurčitá mlha světla otřela o její tvář a propletla se jí do kadeří. V příští chvíli cítila, jak o ni tu a tam lehce zavadily nějaké živoucí bytosti. Ochromená hrůzou a chvějící se, pevně sevřela víčka. Za očima se jí začaly míhat zmatené vidiny. Z neostré změti světél a stínů vyvstal obraz, sice rozmazaný, ale připadal jí velice povědomý. Jako inkoust černý paprsek temného vibrujícího světla. Vystupoval z hlubin země k obloze, a ještě dál, až za stratosféru do nezměrné temnoty hvězd. Kolem paprsku se zachvívaly obrysy a tvary, zdánlivě humanoidní, vibrující v souladu zvuku onoho výjevu. Stvoření se pohybovala v jakémsi chaotickém neřízeném tanci a vzájemně se prostupovala jako by neměly hmotných těl. Z jejich množství a pulzujícího pohybu se jí dělalo špatně, ale nedokázala ty hrozné věci pustit ze zřetele.

Ve stavu podobném blouznění pocítila, že je v mlze slyšet slabounký šelest. Zpočátku příliš nekonkrétní, než aby ho pojmla, ale posléze nabyl zřejmějších odstínů a ona si uvědomila, že jsou to hlasy. Šeptaly útržky slov jakéhosi jazyka, mlaskavě dutého, jako by mokrého, jež by nezvládly vyslovit žádné lidské rty.

Annu zalila nepopsatelná energie a neřízené myšlenky. Následující minuty se dělily na nekonečné množství momentů, jež nedokázala pojmlout. Uběhla celá věčnost, než hlasy odpluly do zapomnění a záře zmizela. Pak nastala prázdnota. Černé vakuum.

Plně vnímat začala až v okamžiku, kdy jí došlo, že leží na zemi v loužích vody. Přemohla strnulost a malátně se postavila. Zmateně se rozhlédla. Stále nedokázala ovládnout rozrušenou mysl a přival silných emocí. Její pocity se posunuly hlouběji, až do míst, kde ztrácela kontrolu. Vše se jí vracelo. Vše, co si před touto výpravou prožila. Starý domov. Rodiče. Erik... Možná s bratrem rostli společně ve stejném lůně, možná si byli vzhledem podobní, jejich povahy ale byly jako oheň a voda.

Když začala válka, rodiče je odvezli co nejdál od konfliktních zón. Boje se odehrávaly daleko a oni válku nijak významně nepocíťovali. Ale našla si i je. Toho dne se jejich rodiče vydali do přidělového střediska. Maminka jim oběma jako obvykle řekla, aby na sebe dohlíželi. „*Dáš pozor na sestřičku, ano?*“ řekla Erikovi, a když jí to slíbil, pohladila ho po kučerách. Anna neměla ráda, když oba odcházeli. „*Dáš pozor na bratříčka, ano?*“ a když smutně přikývla, maminka ji políbila na čelo a vzápětí rozesmála cvrknutím do nosíku.

Nitro se jí mimoděk zachvělo.

Rodiče se už nikdy nevrátili. Na tábor zaútočily letouny Unie v domnění, že se zde ukrývají zneprátelené jednotky. Pumpy zdevastovaly celé náměstí i potravinové středisko. Z rodičů nic nezbylo. Ani šaty.

Tělo jí sevřely vzlyky.

Pamatovala si, že tehdy nebyla ani silná ani odvážná a nebýt Erika, nadobro by se těm hrůzám poddala. Jejich život se od toho okamžiku nadobro změnil. V hrůzu, hlad a strádání. V bolestné přežívání od jednoho dne ke druhému a naději, že kolotoč toho zmaru přece musí

jednou skončit.

A on skutečně skončil. Ještě než dosáhli dospělosti, jejich domovem se stal celý vesmír. Stali se součástí pašerácké posádky a jejich život nabral nový směr. Nezůstalo v něm místo pro žádný vládnoucí systém ani ideologii, pro pravidla a zákony, kterými jsou svazovány kolonie napříč Galaxií.

Byli volní.

—

Anna se znovu opřela celou vahou do dveří. Kov odporem zaskřípal, škvírou pronikalo denní světlo. Stále je ale nešlo otevřít. *Do háje! Kdybych alespoň nemusela mít tu pitomou masku!* Upravila si gumové popruhy na hlavě, aby ji tolik netahaly za vlasy. Tu věc na sobě neměla celé měsíce, a na její nošení si nikdy nezvykla. Ale jinak to nešlo. Podle ukazatele bylo venku patnáct litrů kyslíku na metr krychlový. Odchylkové pole, které způsobovalo tento jev, si snad nemohlo pro svou teatrálnost vybrat horší místo: nejbližší výstup z bunkrů. Pořád lepší než strávit další hodinu v temnotě. *Pokud se ty podělaný dveře otevřou. Povol, sakra! Povol!*

Rozčileně do nich vrazila ramenem. Dveře se rozlétly dokořán a Anna skončila na zablácené zemi. Špinavá, utahaná, roztřesená, ale konečně venku. Když se s klením chtěla zvednout, její pohled padl na vojenské boty.

Viděla armádní uniformu šedého maskování na robustní postavě. Cizinec měl na hrudi pancéřovou zbroj s popruhy nábojů. Místo tváře na ni hleděla bytelná maska s kruhovými filtry. Svalnaté ruce zdobené tetováním držely velkou pušku.

Chtěla sáhnout pro pistoli, ale výstražně pozvednutá hlaveň ji zastavila. Následovaly vteřiny tak napjatého ticha, že slyšela bít své srdce.

„Nestřílejte! Já se jen snažila dostat ven.“

Žádná reakce.

„Nemám špatný úmysl a je mi jedno, co tu děláte,“ mluvila pomalu, zvažujíc každé slovo. „Jen mě nechte projít.“

„Nepatříš k Povzneseným,“ řekl tetovaný překvapeně. Maska tlumila jeho slova, ale hlas, hluboký a tvrdý, postrádal emoce.

„Povzneseným? Nevím, o kom mluvíte. Já... jsem jen cestovatel.“

„Cestovatel? Blbější odpověď jsem tady ještě neslyšel. Zkus to znovu, zlato.“

Rozčileně se kousla do rtu. „Někoho v kolonii hledám. Neměla jsem v úmyslu skončit v těch tunelech.“

„Myslel jsem, že jsi další blázen, ale asi mám tu čest s idiotem.“

Anně se zpěnila krev v žilách: „Vy jste ten, co má zbraň, tak radši vybalte, co chcete!“ To přehnala. Jenže slova jí unikla z úst tak rychle, že je nestačila zastavit a vrátit je už nešlo.

Muž k jejímu překvapení zbraň sklonil. „Takže jsi zabloudila,“ řekl pochybovačně, „pěšky, sama, jen s tou malou stříkačkou u pasu. Co tu hledáš?“

Zápasila s myšlenkou, jestli lhát nebo říct pravdu. Obě varianty se jí zdály nebezpečné. Nakonec se rozhodla obavám postavit. „Chlapa jménem Coel. Podívejte, přepadli mě jižně odsud a vzali vše, co jsem měla. Tohle nebylo v plánu-“

„Profesorovi muži?“ přerušil ji.

Když zachytil její nechápavý výraz, pokračoval: „Ten tvůj chlap..., nikdo mu v kolonii neříká Coel. Pro místní je to zkrátka profesor.“

Takže tu skutečně žije. Jedna nula pro mě Vipe!

Maskovaný se naklonil dopředu, aby nahlédl do podzemí. Anna instinktivně chytila rukojeť pistole. Muž se uchechtl: „Měla by ses bát, to jo, ale ne mě. Profesor – proč ho hledáš?“

Přemýšlela, jak se z té otázky vykroutit, ale vyřešil to někdo jiný: silný, plechový hlas, který se nečekaně ozval kdesi nad jejich hlavami.

„Proč stále nechcete pochopit, že vás tu andělé nechtějí?“ Patřil ženě a mocně se nesl ulicí, jako by mluvila přes amplión. *„Vím, že lidská mysl se rodí plná hříchu, ale pokud duch strádá, svobodná vůle není nic jiného než klam.“*

Řeč upoutala nejen Annu, ale i tetovaného muže.

„Vy, kterým profesor a jeho bestie odřízli cestu k povznesení, nezoufejte. Vaše neštěstí se zrodilo ze strachu zbabělců, ale slibuji vám, že utrpení skončí a tyrani zemřou. Skrze vaši odvalu se znovuzrodíme!“

Anna nechápala význam těch slov, ale vůbec se jí nelíbila, ani tvrdý zlověstný podtón, který žena užívala.

„Slyšte mě, bezvěrci! Ve Chřtánu pro vás už není místo! Odejděte, dokud máte ještě čas! Odmítněte a najdete zde smrt!“

Hlas utnulo chrčivé písknutí mikrofonu.

Proslov nenechal v rozpacích jen Annu, ale i jejího společníka. Pohledem pátral po okolních budovách. Najednou jí nevěnoval pozornost. Mohla toho využít, ale cosi jí v tom zabránilo. Cítila kolem sebe silné napětí, jako když přepnutá struna na hudebním nástroji hrozí, že každou chvíli praskne.

„Kdo to mluvil?“

„Matka,“ odpověděl. „Fanatička, která si chce Chřtán zabrat pro sebe. Ta mrcha používá ke své propagandě starý rozhlas kolonie-“

Tetovaný se odmlčel.

„Co se děje?“

Muž, zahleděný ke střechám, s kovovým cvaknutím odjistil zbraň.

„Co je?“ dožadovala se odpovědi.

„Ticho!“ sykl.

A pak to rázem přišlo.

Země se zatřásla. Betonové trosky v ulici ožily. Ze zdí a balkonů opadávala omítka a odštěpky cihel. Chvění rozvibrovalo Anně kosti v těle. Na protější budově se uvolnil kus stěny a s burácením se zřítil na silnici. Zdvihl se vítr, nepřírozeně rychle. Skučivě kvílel kovovým šrotem, zvedal do výše prach, a ještě cosi dalšího velmi podivného. Ozvěnu, nebo spíš vytí.

V Annině mysli se něco hnulo. Stejný vjem, který ucítila, když jí cestu zkřížil transportér s bandity. Z trhlin ve fasádě se hrnula oblaka prachu, jako by se něco titánského a dosud nezformovaného kroutilo pod celým Chřtánem. Křik větru odezněl stejně rychle, jako se vzedmul. Poté ustal i okolní hlomoz. Nastalo ticho. Velmi podivné – ticho, které jako by tajilo dech a naslouchalo.

Stočili pohled na protější stranu ulice k budově, kterou rozřala vedví nepravidelná trhлина. Rozevírala se od úrovně silnice až ke střeše do podoby písmene V. Za tím poničeným otvorem,

spatřili něco neskutečného. Úkaz těžko pochopitelný rozumem.

Černý paprsek temnoty, jenž se zvedal z kolonie, mířil nad střechy budov a ještě dál, až k samotným mrakům.

[Dr. Oliver Coel; osobní deník, zápis č. 13: Trhlina]

Nanotechnologie, genetické inženýrství, nadsvětelný pohon, hvězdné kolonie. Dříve science fiction. Dnes realita. A přesto vědecké kapacity neodhalily podstatu incidentu. Odhodlání, čas a píle nestačí. Sám vím, že objektivně špatný čin se s odstupem může stát činem dobrým. Za války toto pravidlo platilo. Neštítel jsem se žádné práce, nebál jsem se toho, čeho se strachovali jiní.

Ano, stvořil jsem hrůzný nástroj, který zabíjel statisíce. Bílý mor. Ale každý ví, že samozvaná vláda Tairy měla k dispozici jaderné hlavičky. Ti šílenci by je nakonec odpálili a zničili Zemi. Raději to, než kapitulace. Neměli jsme na výběr. A přece..., když boje ustaly, nazvali mě nebezpečným a zavrženímhodným. Cožpak je vinen inženýr, který navrhl pušku, bombu, nebo stíhací letoun?

—

Annu zaplavila nová vlna úzkosti. Nejhorší nebylo to, co viděla, ale že v hloubi duše věděla, co je ta věc zač. Vortex. Jádru. Stojí támhle. Dívá se na něj, anebo se Jádro dívá na ni? Nechápala, jak ji to napadlo. V hlavě se nezjevily žádné obrazy ani záblesky vidin, šlo o prosté vědomí – stejně jako člověk ví, že z nebe prší a že každé slunce jednou vyhasne – vědomí, že Jádro je živé.

„Musíme pryč,“ řekl muž a začal ustupovat.

Měl pravdu. Musí zmizet dřív než-

Její úvahu přetrhl nový zvuk, zcela jiný než předchozí hlomoz. Spěch množství nohou na betonu. Někdo se blížil.

„Pojď!“ křikl tetovaný a rozběhl se ulicí.

Anna vnímala, jak se k nim neznámí cizinci sbíhají z několika směrů. Vyrázila za mužem.

„Kdo je to?!“

„Věřící!“

Neměla čas uvažovat nad jeho odpovědí, mezi troskami uviděla první pohyblivé stíny. Vyloupily se z trosek jako krysy. Třebaže věděla, že jsou to lidé, jejich vzezření bylo děsivě zvířecí. Zarostlé bytosti v cárech hadrů, které jim plandaly na vychrtlých zbědovaných tělech. Běsnící zrůdy posedlé amokem. Rojily se kolem jako mouchy.

Anna v masce ztěžka sípala, zrak přikovaný k zádům ozbrojence před sebou. Tetovaný se zastavil. Pronásledovatelé je začali obkličovat. Než ho stačila doběhnout, něco vyhrkl a ukázal k místu, kde stará zřícenina nevydržela nápor zemětřesení. Ozbrojenec se rozběhl ke kopci trosek. Chtěl se přes něj dostat k sousední ulici. Anna se z posledních sil dobelhala k rozvalinám.

„Dělej!“ Chytil ji za zápěstí a zpola bezvládnou táhl do svahu.

„Ne... nemůžu... Nemůžu dýchat...“

„Musíš, jinak tě zabijou!“

Do cesty se jim postavil zával. Muž ji popadl za boky a jako hadrovou panenku vyzdvihl

nahoru. Sotva přelezla, přiřítili se první nepřátelé. Dvojice chlapů vyzbrojená kovovými trubkami.

Nemají masky, prolítlo jí zděšeně hlavou. Oni nemají masky!

Tetovaný se bleskově otočil. Padly rychlé výstřely. Prvního tvora trefil do tváře. Zadní část hlavy se mu otevřela jako nakráplé vejce. Druhý schytl kulku do hrudi.

Anna se po čtyřech hrabala do svahu, nohy jí podkluzovaly, srdce v hrudi křičelo bolestí, ale nezastavila. Instinkt přežití byl silnější. Po její levici zůstala část budovy nepoškozená. Ačkoli stála křivě, viděla v ní dveře. Jediná možnost, jak se zachránit před enormní přesilou. Vpadla do nich.

Tetovaný, který byl hned za ní, před prahem zakolísal a upadl na břicho. Za botu ho držela žena se znetvořenou hlavou: půlka tváře groteskně napuchlá a krk tak nechutně nalitý krví, že vypadal jako černý měch. Snažila se strhnout muže zpět. Nakopl monstrum do obličeje, ale nepustilo.

Anna zvedla l-pistole a zmáčkla spoušť. Výboj laseru přeřízl ženě paži nad loktem a stvůra se v jekotu skutálela dolů.

„Podejte mi ruku!“

Jakmile mu pomohla do vchodu, společně ho zahradili. Z druhé strany se ozvaly rány, ale to už utíkali šikmým zbořeníštěm dál. Proletěli několika místnostmi až k oknům, která je vyvedla do protější ulice.

„Co to bylo?“ neudržela v sobě otázku. „Co to, do prdele, bylo?!“

„Tohle Chřtán dokáže udělat s lidmi,“ křikl přes rameno.

Anna zpomalila. „To není možné!“

„Věř mi, tady je možné cokoli.“

„Ale-“

„Dumat nad tím můžeš později. Poslouchej, znám toho tvýho Coela. Víím, kde žije. Jestli chceš, můžeš jít se mnou. Kousek odtud mám auto.“ Prosté konstatování, po kterém nečekal na odpověď.

Prala se s nejistotou. Zběsilý řev, který uslyšela za sebou, ji však vytrhl z pochyb. Raději to riskne s ním než s těmi obludami za zády.

3.

Tetovaný rozčileně kopl do pneumatiky džípu. Černé terénní vozidlo vyřadily z provozu zřícené trosky. Betonová suť džíp prohnula a zlomila osu.

„S tímhle nijak nehnu. Budeme muset jít pěšky.“

Anna se nervózně ohlédla: „Nebudou nás sledovat?“

„Ty zrůdy reagují na otřesy Chřtánu, vzbuzují v nich agresivitu,“ odpověděl, když obcházel auto. „Ale stejně rychle jako se probudí, rázem přejdou do stavu... otupělosti. Nevím, jak jinak to nazvat. K okolním věcem jsou podivně lhostejní, jako by jejich oči plně neviděli tento svět. Pokud je nevyprovokuješ, zpravidla ti nic nehrozí. Nemyslím, že by nás stopovali takhle daleko.“

„Předtím jste je nějak nazval. Věřící. Proč?“

„Protože jimi jsou, nebo spíš byli. Matka zde před pár lety zavedla náboženský kult, lépe řečeno bandu pošahaných psychopatů. Oni věří, že incident byl projevem boží vůle. Ta ženská se považuje za proroka, k němuž promlouvají andělé.“

„Andělé?“ polkla Anna. Při tom slově jí tělem projelo nepříjemné chvění.

Celé jí to připadalo šílené, nemyslitelné. Jenže temný paprsek na nebi měnil standardní definici normálnosti, a jakýkoli pokus objasnit celou situaci racionálně se setkával s neúspěchem. Měla pocit, jako by pod kolonií spustila časomíra obrovské bomby. Tikala někde dole. V zemi. Otázkou zůstávalo: co se stane, až exploduje?

„Povznesení se dobrovolně vystavují účinkům anomálií,“ pokračoval muž, aniž by postřehl její vnitřní pohnutí, „způsobují si nezvratné deformace. Většina pochcípá, ale někteří se změní. Stanou se z nich bestie bez rozumu. Loutky ovládané silou tohoto místa.“

Urychleně otevřel kufr džípu a začal se v něm přehrabovat. „Magořina, ale profesor vidí v jejich jednání nějaký smysl. Studuje je. Coel a Matka tu v podstatě o Chřtán vedou válku. Jejich pravé motivy ale neznám ani já.“

Muž vytáhl velký ranec a několik osobních věcí. Všimla si kovového kufříku, který obsahoval lékařské kapsle naplněné krví.

„Pokud chceš vědět víc, budeš se muset profesora zeptat sama. Mně momentálně dělá větší starost tamto,“ ukázal na černý útvar, který se zlověstně tyčil k nebi.

„Nikdy jste to neviděl?“ Při těch slovech nedokázala od paprsku odrhnout oči.

„Zažil jsem tu hodně podivností, včetně otřesů, jen ne takhle silných. Jenže tamto-“ odmlčel se. „Vsadím krk, že v tom má prsty ta fanatická čarodějnice.“ Hodil si ranec na záda a obrátil se k ní čelem. „Znám cestu. K profesorovi tě mohu zavést, ale nic víc.“

„Děkuju..., i za to, že jste mě tam nenechal.“

„Znal jsem chlapa, kterého věřící roztrhali na kusy. Věř mi, nikdo si nezaslouží takovou smrt.“ Ale ona cítila, že to zdaleka není jediný důvod. V tom muži bylo něco čestného, i když ukryto hluboko pod drsným zjevem.

„Jsem Anna.“

„Simon. Tak pojď, turistko, brzy se začne stmívat.“

[Dr. Oliver Coel; osobní deník, zápis č. 49: Věřící]

Anomálie se v kontaktu s lidským tělem chová podobně jako maligní rakovina. Ničí přirozené buňky a nahrazuje je buňkami s nestabilním jádrem. Ačkoli postižení napohled připomínají člověka, efekt dopadu na DNA je evidentní. Zhoršení mentálních procesů je způsobeno výrůstky podél páteře a mozkového kmenu. Parazitní tkáň postupně přebírá kontrolu nad motorickými funkcemi, a zároveň do těla vylučuje množství chemikálií, které zvyšují úroveň adrenalinu a endorfinu. Navzdory mnoha pokusům o nápravu jsou poškození nezvratná. Věřící proto nelze považovat za lidské bytosti, ačkoli je stále připomínají. Nemyslím, že Matka zná příčiny těchto proměn. Zprvu jsem myslel, že hraje na své stoupence divadlo, že má promyšlenou agendu. Ta děvka ale své fanatické ideologii skutečně věří – o to víc je nebezpečná.

Anna se ohlédla směrem k Jádru. Soudě podle cesty čekala, že černý paprsek bude menší,

jenže dojem měla opačný. Zvětšil se, rostl do šíře. Nyní vypadal jako mohutný sloup, který prorazil půdu a za doprovodu děsivé vibrace se chystá zničit vše v dosahu.

Její nový společník šlapal před ní. Měl vypracovanou postavu a chůzi zkušeného armádního vlka. Žádný náznak roztržitosti, jen řízená suverénní efektivita muže, který si je jist sám sebou. Stále ve střehu, připraven na jakoukoli nepřízeň. Člověk, jenž si zvykl, že ve Chřtánu se nedá smyslům vždy věřit.

Upoutalo ji tetování, které měl jen kousek nad pravým loktem. Znak planety s dvojicí křídel korunovaný latinským heslem: *Acta non verba*. Ten symbol znala. *Činy, ne slova*. Od začátku tušila, že se zúčastnil bojů. Mezihvězdný konflikt se vyhnul jen málo oblastem, ale že patřil k unijním divizím, ji překvapilo.

Vše tenkrát začalo Tairou. Koloniální samospráva tohoto prosperujícího světa si před devatenácti lety usmyslela, že má nárok na právní i ekonomickou samostatnost a brzy se k té myšlence připojili další. Výsledek? Válka, která si vyžádala desítky milionů životů napříč kolonizovanými světy.

Od konce bojů sice uplynulo několik let, ale děsivé následky ponesou generace ještě dlouho. A Taira? Místo, kde odpor proti vládnoucí garnituře vzplanul? Místo, kde byl poprvé vypuštěn Bílý mor? Ta se z následků nevzpamatuje nikdy. První obyvatelná planeta, jejíž ekosystém dokázalo lidstvo nenávratně zničit. *Acta non verba*: heslo speciálních jednotek Unie. Simon musel mít za sebou ponuru minulost a nešlo jí na rozum, jak se ocitl v téhle díře. Rozhodla se však mlčet. V jejím případě skončily naivní představy o spravedlnosti a právu se smrtí rodičů. Už dávno pochopila, že v tomhle vesmíru nic takového neexistuje.

Tetovaný se zastavil a zkontroloval zařízení, které měl na zápěstí. „Stav kyslíku je v normě,“ řekl a uvolnil vázání plynové masky.

Když ji sňal, odhalil zarostlou tvář s hruškovým nosem. Třebaže vypadal na padesát, vrásek měl nemnoho, ale hlavu jako koleno. Žádné známky nákazy nebo boláků.

Anna uvolnila vlasy z pout a po nepříjemně dlouhé chvíli opatrně nasála nosem vzduch. Vše se zdálo v pořádku a svěží vánek vrátil její bledé tváři barvu. Když zahnala žízeň vodou, obrátila se k němu. „Takže, na čí jste straně?“

Simon se usmál a Anna si pomyslela, že na jeho tváři musí vypadat hněv i radost úplně stejně.

„Jsem na jediné straně, která má pro mě smysl: na své.“

Znala chlapy jako on. Pohybovala se mezi podobnými muži velký kus života a krátce s jedním takovým žila. Nebezpečný, popudlivý, trochu hrubián, ale za každých okolností zásadový a spolehlivý.

„Proč ho hledáš? Coela?“ zeptal se.

Nevěděla jak odpovědět. Nevěřil by. Nepochopil to.

„Pravda je, že pro něj tu a tam dělám,“ dodal.

Tím upoutal její pozornost: „Znáte ho osobně?“

„Ne. A upřímně ani nechci. Je to paranoik a cvok. Zavírá se ve své laboratoři a pouští k sobě jen vybrané lidi. Není to ale žádná držgrešle a za vzorky dobře platí.“

„Vzorky?“ Vzápětí pochopila. „Myslíte věřící. Vy ty lidi lovíte.“

„Možná je připomínají, ale lidé to nejsou,“ řekl, jako by obdobným moralizováním pohrdal. „Je nás tu několik, co pro Coela makáme. Většina jsou žoldáci nebo veteráni z války, ale

pracujeme nezávisle na sobě.“

„Co s těmi vzorky profesor dělá?“

Simon jen pokrčil rameny v gestu: nemám zdání a je mi to fuk. Přehodil výhybku hovoru na jiné téma. „Nevím, co od něj chceš, ale snad sis to dobře spočítala. Ve Chřtánu jsou ceny hodně vysoký.“

„Na to nesejde.“

Simon se zasmušil. „Dej na má slova. Jsou to totiž dvě strany téže mince.“

„Kdo?“

„Matka a profesor.“

Jednání místních přišlo Anně přinejmenším podivné, ale začínala si tu skládačku dávat dohromady. Válka o Chřtán? Zdálo se to nesmyslné, ale v zásadě to jen potvrzovalo její zkušenosti. V obydlených soustavách vesmíru existovala směska těch nejroztodivnějších systémů a ideologických tirád. Bezohledná korporátní zřízení, fundamentalistické teokracie, fašistické diktáty a pošahané neocírky. Svoboda a demokracie byla oproti nim na misce vah pozadu. Není divu, že v tak radikálně odlišných samosprávách roste nevolnictví, že stále dochází k územním bojům a genocidám. Chřtán se v tomto ohledu nijak nelišil od zbytku vesmíru.

„Mrtví se tu hromadí stejně rychle jako věřící,“ pronesl Simon mrzutě. „Nemusím být kdoví jaký chytrák, abych věděl, že to těm idiotům tady nakonec spadne na hlavu. Ale mezi námi, litovat je nebudu.“

—

Zatímco Anna brala život vesmírného tuláka jako nutné zlo, bratr ho zbožňoval. Proto po válce odmítl návrat k normální existenci. V ten okamžik pochopila, že se jejich cesty rozdělí. Navázat na násilně přetržený život bylo obtížné, ale rozhodla se správně.

Erikovi se to vymklo z rukou, překročil hranici, za níž neměl nikdy vkročit. Toho dne se nedokázal v Solmirionském oblaku vyhnout letové hlídce. Divizní patrola objevila na palubě raketoplánu imigranty, které převážel z průmyslového pekla v jakési planetární díře za hranicí osídleného vesmíru. Anna nechápala, jak mohl tak riskovat a upřímně, nenáviděla ho za to. Erik se samozřejmě nenechal zatknout a moc dobře věděl proč. V unijních teritoriích se za pašování lidí dávaly nejvyšší tresty. Pokusil se uletět, ztratit se armádním radarům na nízké orbitě měsíce Najo. Vojáci jej dostihli, násilím se nalodili na palubu a došlo ke střelbě.

Bratrovo zakonzervované tělo, které jí předali o několik týdnů později, pochovala vedle rodičů. Loď armáda zabavila, ale odkázal jí tučný balík peněz, za něž si mohla dovolit novou. Od toho dne uběhlo bezmála půl roku, ale noční můry jí ty vzpomínky opakovaně vracely. Vědomí, že jí nikdo nezůstal, že je sama, odsouzená k životu, který má k normálnosti hodně daleko.

Ruiny pozemních doků se vynořily mezi betonem jako zjevení z jiného světa. Kallienský pahorek, monstrózní stavba rotačního hyperboloidu, která dříve sloužila k přepravě surovin. Chromovaný kolos s kruhovým půdorysem se tyčil do výšky bezmála tří set metrů a na jeho hladkém povrchu se odrážely paprsky slunce. Odtud orbitální lanovka exportovala nerostné bohatství na umělou oběžnici. Ale to bylo kdysi, dnes sloužily doky Coelovi a jeho mužům.

Anna pohledem zkoumala nový úsek trasy. Z hyperboloidu vyčnívalo několik přistávacích ramp. Dívala se na kopec s věží s rostoucím ohromením. To, co vzbudilo její úžas, nebyla kuželovitá stavba, ale výjev pod ní.

Kolem pahorku vládla fyzikální anarchie. Gravitační anomálie, které potrhaly okolní stavby a pohrávaly si s troskami v těžko uvěřitelném chaosu. Kameny, cihly, trubky, staré traverzy, vrtná zařízení, vše se vznášelo prostorem s klidem a ladností, jako by někdo přepnul pomyslné tlačítko gravitace na stav beztlíže. Nepořádek se kroutil, otáčel, zvedal a klesal. Tu a tam do sebe trosky narazily, změnilly trajektorii a v tichém tanci pluly dál.

„Podzemní tunely jsou v této zóně neprůchodné,“ vysvětlil Simon. „Na druhou stranu se dá dostat jen přes střechy.“

Překročili několik budov, které spojovaly provazové můstky, a dorazili k poklopu. Zatímco ho Simon otevíral, v Annině mysli se něco pohnulo. Ne, to nebylo správné slovo, ale bylo tomu pocitu velmi blízko. Jako ohyb myšlení. Záhy uslyšela tichý naléhavý hlas. Volání přicházelo z ulice pod nimi. Nedokázala tomu hlasu odolat, vábil ji nepředstavitelnou silou, jíž v tom momentě nedokázala pojmout. Naklonila se přes okraj a...

Bezděčně jí spadla čelist ohromením.

Hleděla do tváře, jakou by si nedokázala představit ani v nejdivočejších snech. Byla zalitá zlatem a stříbrem. Tvář nejasné bytosti, nehmotný tvor s nádhernými křídly světla. Ústa, nos, nic z toho nebylo zřetelné – kromě očí, dvou zářivých bodů čisté běloby. Anděl se na ni upřeně díval, aniž by pohyb jeho velkých křídel vydával jakýkoli zvuk. V mysli se jí rozezněl varovný signál, aby se připravila. Na co?

Další otřes země.

Okolo se spustila šílená kakofonie hluku. Vibrující zvuk z Jádra ve vteřině přešel do vyšší tóniny. Vzápětí vedle Simona něco kovově prásklo.

Z nebe spadla palivová nádrž, která je minula sotva o pár metrů. Vítr se stočil a zavyl křiklavou hrozbou. Gravitační singularita ožívala. Létající předměty ve větrné bouři začaly divoce rotovat a narážet do okolních stěn. Vzduch byl náhle plný úlomků a nebezpečných trosek.

Kolem Anny proletělo pokroucené pletivo a téměř ji strhlo ze střechy. Vteřina a kolem začala bubnovat suť a kusy cihel.

Jedna zasáhla Simona do páteře. S heknutím upadl na všechny čtyři. Další trefila Annu do boku. Klopýtla stranou a ztratila rovnováhu. Jen koutkem oka zaregistrovala, že padá velmi nevhodným směrem – přes okraj střechy. V poslední chvíli se jí podařilo chytit kovové antény.

Železo se pod její vahou skřípavě ohnulo. Klouzala dolů.

V dalším okamžiku ji popadl za zápěstí Simon. Pevně ji držel, zatímco se její tělo už nebezpečně houpalo nad propastí. Něco zakřičel, ale ona neslyšela. Rámus byl příšerný. Na moment sklouzla očima pod sebe. Zlatý obličej byl pryč.

„Polez!“ zaječel přes hlomoz Simon.

Zaťala zuby, opřela nohy o zeď a s žoldákovou pomocí vyšplhala zpět na střechu.

Drželi se u sebe, neobratně vrávorali k poklopu. Jakmile se dostali dovnitř, Simon vstup s prudkou ranou uzavřel. Anna padla na zem zbrocená potem. Cítila se přitom vyždímaná jako

feťák na detoxu a bok měla pohmožděný od zásahu trosek. Nad sebou slyšely rány.

„Co to do prdele bylo?!“ vyhrkl udýchaně muž. Držel se přitom na zádech, kde ho do zbroje zasáhl projektil.

Zvedla zdrcený obličej. Potřebovala počkat, až se jí tep srdce zpomalí, svaly přestanou třást a city umírní. „Jsou skuteční...“, hlesla nesouvisle.

„Co to meleš?“

Namísto odpovědi rychle shodila batoh ze zad a rozeplula zip. Simon ji nechápavě sledoval. Ten pulzující pohyb na zádech registrovala už na střeše, třebaže teprve teď na něj zaměřila pozornost. Když zavazadlo otevřela, žoldákovi spadla čelist.

Uvnitř batohu, v neprodyšném lékařském obalu, uviděl veliký sval. Lidské srdce.

Pomalou tepalo, *dum dum... dum dum*, jako živé.

4.

[Dr. Oliver Coel; osobní deník, zápis č. 54: Genotyp věřících]

Obdobně jako když zbytkový efekt nukleárních explozí narušuje elektrické signály, vortex křiví pravidla fyzikální reality. Ukotvení v našem světě nemůžeme měřit působení anomálií. Veškeré kalkulace přicházejí nazmar, protože v epicentru se jedna plus jedna už nerovná dvě.

Dlouho jsem si lámal hlavu, jak tento paradox vyřešit. Jedinou možností je přijetí molekulárních esencí z postižených oblastí. Lze toho docílit s pomocí anomálie vpravené do lidské DNA. Povznesení jsou na správné cestě, ale způsob, kterým to provádějí, je nesmyslný. Čirá síla vortexu je pro lidský organismus příliš destruktivní. Redukovaná dávka jejich genotypu by naproti tomu mohla být rozumným směrem. Podle testů sice existuje riziko genetických odchylek, ale intelekt by měl zůstat nedotčen.

„Co... to...“, Simon nedokázal najít slova.

Anna vzala srdce do dlaní. Ať už to bylo jakkoli nesmyslné, pulzovalo jí v rukou. Nemohla tomu uvěřit.

„Anno?“

Utřela si pot z čela. „Je to srdce mého bratra.“

„Cože? Ty sebou nosíš srdce svého... Eee..., kašli na to. Jakože se krucinál hýbe?!“

„Nevím,“ odpověděla, „ale děje se to, že ano? Není to sen.“

„Museli bychom snít oba.“

Její hlas byl najednou velmi tichý: „Chtěl jsi znát důvod, proč hledám Coela? Díváš se na něj. V Galaxii existují místa, kde znají profesorovo jméno velmi dobře. Chřtán si prý vybral k výzkumu, protože se zde dějí neskutečné věci. Nepřirozené. Někteří tvrdí, že zde můžeš dokonce ošálit smrt.“

„O čem to mluvíš?“

„Celé měsíce to byl jen mrtvý kus masa. Ležel v kryoboxu, kam jsem ho uložila, ale Chřtánu na tom nezáleží. Probudil ho. Věděla jsem, že jsme s Erikem jiní. Vždycky jsme byli.“

Dřepl si k ní: „Proč máš tu věc u sebe? Proč jsi sem přišla?“

„Protože jsem nedokázala pohřbít kus sebe sama.“ Zvedla na něj zrak. „S Erikem jsme se

narodili jako dvojčata. Přesněji, siamská dvojčata. Naše hrudníky vzájemně srostly, všechny orgány jsme měli v pořádku, až na tuhle prokletou věc. Tenhle omyl. Dvě děti s jedním srdcem. Dokáže si to představit?“ Věty jí plynuly z úst, aniž změnila tón hlasu. „Když nás chirurgicky oddělili, mohlo zůstat jen jednomu z nás. Dostal ho Erik. Pro mě stvořili genetický replikát. I přes neobyčejně složitou operaci jsme přežili ve zdraví a dál rostli, ale já se už nikdy necítila v pořádku. Těžko se to vysvětluje.“ Postrčila své vzpomínky jinam. „Dokud se jednoho dne nezastavilo. Nedokázala jsem ho pohrbit s Erikovým tělem. Prostě to nešlo.“ Zajela si prsty do zpocených vlasů. „Nebyla jsem si jistá, ale teď už to vím. Incident má se mnou, s tím srdcem, nějakou spojitost.“

„Jakou?“

„Když se podívám na ten sloup venku, rozvíří se mi hlavou tisíc obrazů. Moje myšlenky se mění v břitvy. Vidím věci, které bych vidět neměla. Slyším hlasy a...“ O tváři anděla se raději nezmínila. „Tohle nemůže být náhoda. Musí tu být vysvětlení, musí existovat odpovědi a Coel mi je může dát.“

„Poslyš-“

„Vím, jak to zní,“ přerušila ho. „Nikdy jsem netvrdila, že nejsem blázen. Popravdě, vědomí, že jsem šílená, by bylo docela uklidňující.“

„Blázni neví, že blázní. Dobře zvaž, co děláš. Jestli profesor o tobě zjistí, cos mi právě pověděla, nenechá tě jen tak odejít. Ten člověk je posedlý Chřtánem. Zneužije tě nebo ještě hůř.“

„Nemůžu se obrátit. Teď už v tom mám jasno. Nejde jen o mě, ale i o ně.“

„Koho?“

„Kolonisty. Jsou pořád tady. To jejich hlasy se nesou větrem.“

„Beru to zpět... jsi cvok.“

V tu chvíli se jim nad hlavami ozvalo hromobití. Dům se zachvěl a ze stropu se uvolnil prach. Muž zvedl oči: „Víš, co se děje? Co je ta věc venku?“

„Nejsem si jistá, ale měl jsi pravdu. Nakonec to tu všem spadne na hlavu. Jen se to stane dřív, než bys čekal.“

Simon se zachmuřil. Trvalo dlouho, než si srovnal nové informace a odhodlal se promluvit.

„Půjdu s tebou dál.“

„To nemusíš, jen mi ukaž cestu. Zvládnou to-“

Zastavil ji gestem ruky. „Chci jít dál.“

V dané situaci mu to nehodlala rozmlouvat a u toho také zůstalo.

—

[Dr. Oliver Coel; osobní deník, zápis č. 65: Vůdce Povznesených]

Dlouho jsem marně pátral po identitě Matky. Pravdu mi nakonec odhalil jeden z jejích přívrženců. Jeho slova dotváří celkový obraz. Každý jsme věznem své minulosti a Matka není jiná. Chycená v bludném kruhu životních traumat.

Diana Ellisová, dcera ředitele SDP na Astrii. Její život byl za války chmurný. Po studiích antropologie a psychologie cestovala napříč celou galaxií. Během bojů se dokonce na nějaký čas připojila k Červenému kříži a pomáhala pozůstalým obětí Bílého moru na Taiře. Poslední zmínka o ní však končí ještě před koncem války. Je snad náhoda, že právě tato žena přišla

do Chřtánu? Čarodějnice, kterou poutá k incidentu ztráta rodiny?

Kráčeli po betonové dlažbě a jejich kroky se hlasitě nesly ohromným prostorem. Procházeli uličkami skladových hal mezi velkými kontejnery, na nichž se vrstvila špína a prach. Míjeli zdvižné vozíky, jeřáby a nákladní transportéry. Vše nehybné a ponuré – mrtvé království korporátního průmyslu. Simon zastavil před nákladním výtahem.

„Co se děje?“ zeptala se Anna.

„Obyčejně tu bývá stráž. Je to sice už pár dní, co jsem tu byl naposledy, ale...“

„Hej!“ křikl do stínů. „Je tu někdo?!“

Někdo, někdo, kdo... vrátila se jim prázdná ozvěna. Žádná známka boje, nebo poškození způsobené anomáliemi.

Simon zmáčkl tlačítko na zdi. V šachtě se ozvalo kovové rachocení spuštěného výtahu. Obrátil se k Anně. „Vytáhni svou zbraň a měj oči na stopkách. Nikdo nemá rád nezvané hosty.“

[Dr. Oliver Coel; osobní deník, zápis č. 70: Entity]

Ty prazvláštní entity zde byly přítomny po celou dobu – já je však nedokázal vnímat. Mlčící bytosti s křídly, které pozorují Chřtán i nás samotné. Proč jsou tady? A proč nenaváží kontakt? Před sto lety by nikdo nevěřil, že lidstvo dokáže v tak krátkém čase expandovat do vzdálenějších koutů galaxie. Stovky prozkoumaných soustav, desítky osídlených světů, a přesto lidská rasa dosud nenarazila na organismus, který by rozumem předčil šimpanze. Podivná ironie, že jsme nakonec na inteligentní život narazili, ale přitom z našeho universa vůbec nepochází.

Výtah stoupal koustou tiché budovy. Mířili do nejvyššího podlaží na samotný vrchol. Venku s ustupujícím sluncem bledly poslední barvy. Svět tam dole se oděl do šedi, pohlcovaný temným sloupcem.

„Podívej!“ Ukázala Anna k přistávacím rampám na druhé straně Kallienského pahorku. Spatřili raketoplán, který zrovna startoval.

„Profesorovi žoldáci,“ zpozorněl Simon. „Opouštějí kolonii. Zdá se, že tu přece jen někdo má rozum.“

„Myslíš, že Coel také...?“

„To brzy zjistíme.“

Dveře se otevřely do prostoru, kde dřímalo šero. Místnost byla kruhová, s vysokou klenbou. Po stropě se táhly trubky, které mizely na opačné straně místnosti, kam pro tmou neviděli. Vešli pomalu, jako by překonávali nejen zatuchlý vzduch ale i vnitřní odpor, doléhající na jejich mysl. Svit baterek putoval po stěnách a olizoval vlhkou zem. Spuštěné okenice bránily proniknout světlu dovnitř.

Netrpělivé ruce, opatrný krok, cítili, že v té tmě něco číhá. Po zemi se plazilo množství kabelů, střetávaly se uprostřed místnosti, kde se Anna zarazila. Pohled jí padl na několik velkých skleněných válců. Nádrže obsahovaly kapalinu s konzervačním roztokem, v němž plaval biologický materiál. Vypadalo to mrtvě.

„Opatrně,“ zašeptal Simon.

Viděla embrya i pokročilé zárodky lidí, až na to, že byly odporně znetvořené. Tu vykukovaly z krku dvě obludné hlavičky, jinde děcko v němém křiku zvrátilo své útroby, tady zase nesouhlasil počet končetin. *Proboha, co to tu Coel prováděl?*

Do očí je zasáhl paprsek světla!

Prostorem třeskl rudý výboj, roztříštil jednu z kapslí a zasáhl Simona přímo do hrudi. Anna se vrhla na zem. Druhá střela jí zasvištěla nad hlavou a olízla vlasy.

„Simone!“

Žoldák se neohrabaně odkutálel za jednu z konzolí. „Žiju!“ Kontroloval přitom své brnění. Zbroj měl na hrudi spálenou do černa, ale střele naštěstí odolala.

U stropu levitovala metalická koule velikosti tenisového míčku a pálila jednu salvu za druhou. Další rána trefila nádrž nad Annou a vyslala do prostoru krupobití střepů. V poslední chvíli si zakryla rukou tvář a uchránila tak obličej.

Zarachotila palba Simonovy pušky. Stroj se obratně vyhnul a přemístil na opačnou stranu místnosti. Odtam je zasypal další kanonádou. Prostor ozářil výbuch jisker. Stroj nešlo zaměřit, byl příliš drobný.

Z boje Annu vytrhl nečekaný zvuk. Tlumený kašel, který se ozval za jejími zády. V temnotě se něco hnulo! Zatímco Simon zaměstnával stroj, namířila baterku ke zdroji zvuku. Světlo odhalilo zeď, která se před ní podivně přelévала. Zamrkala, protože měla dojem, že je snad sjetá. Až v dalším okamžiku poznala, že jde o maskovací energetickou bariéru. Zařízení imitující okolní stěny.

Tváří v tvář nebezpečí si zachovala dostatek racionálního uvažování. Nezačala bezhlavě střílet, zkoordinovala pohyby v jasném úmyslu. Namířila pistolí nad štít a několikrát stiskla spoušť. L-pistole zasáhla visící klubko kabelů a proměnila ho v pestrobarevný ohňostroj. Elektrický šok vystřelil jazyk jisker a pokropil cizince, který se skrýval za bariérou. Neznámý zaječel a robot ustal v palbě.

„Simone?!“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl a otřepal ze své uniformy střepy.

Anna vstala s namířenou zbraní.

Na vyvýšené plošině se v obrovském křesle rozlévalo něco, co snad bylo člověkem. Tvor byl téměř nahý, jeho oteklé bledé maso pokrývaly mokvajících boláky. Pravá paže i noha byly oproti zbytku enormně velké, nasáklé krví, hrozící, že prasknou a vyvalí se z nich záplava černého hnisu. Vejčitý obličej bez brady postrádal vlasy a za opuchlými rty chyběla polovina zubů. Kolem stvoření se vznášel odporný pach hniloby. Tak Anna poprvé spatřila Olivera Coela.

Na levém oku měl optické zařízení, které sloužilo k dálkovému ovládání robota.

„Sundejte tu věc! Okamžitě!“

Masitá ruka se pohnula a strhla ovládání z hlavy.

„O nic se nepokoušejte!“ varovala ho.

Coel unaveně přivřel víčka. Pochopila, že se ho už netřeba obávat. Bez svých mechanic-

kých hraček byl bezbranný jako malé dítě.

Simon vyhodil z pušky prázdný zásobník a s cvaknutím zasunul do zbraně nový. Mlčky pozoroval oteklého muže, ale co se odehrávalo v jeho hlavě, nešlo poznat.

„Simone?“

Trvalo několik tepů srdce, než odpověděl: „Dělej, co musíš. Ale rychle.“

Pašeračka se obrátila ke Coelovi. „Nepřišla jsem vám ublížit.“ Sňala ranec a opatrně vytáhla Erikovo srdce. Sval se pohyboval pomalu a důrazně, *dum dum... dum dum*, jako by na sebe chtěl upoutat pozornost. Ukázala ho profesorovi: „Přišla jsem kvůli tomuhle.“

Oči mu překvapením zajiskřily. „Pane bože, je to opravdu ono? Asi to dává smysl. Kdybych věděl-“ váhavá odmlka. „Odpusť mi mou zbrkllost. Myslel jsem, že patříte k banditům Matky.“

Jeho oči byly prosáklé mutací, ale Anna věděla, že vidí to, co Simon nemohl.

„Nech mě hádat. Nemohla jsi Chřtánu odolat, je to tak? Pronásledují tě vize. Obrazy, jimž nerozumíš, ale bytostně cítíš, že jsou něčím víc než sny.“ Jeho mluvu přerušilo sípání, při němž se dusivě zakuckal.

Cítila tlukot Erikova srdce, to její však bilo ještě úporněji. „Jak to víte?“

„Copak neznáš odpověď?“

„Mluvte!“

„Jsi anomálie stejně jako tohle místo – výjimečná. Upoutána k vortexu tak, jak to já nikdy nepochopím.“

„Ne, to není možné.“

Unaveně přivřel oči: „Byla jsi příliš malá, když experimentovali s tvou DNA.“

„O čem to mluvíte?“

„Když došlo k incidentu, ještě jsem nebyl na světě, ale tohle místo mě fascinovalo už od dob studií. Buď si jistá, že jsem tu vykonal obrovský kus práce. Dlouho jsem se zabýval teorií anomálií a snažil se zopakovat, co tobě a ostatním incident udělal.“

Anna při jeho slovech pohlédla na zmutované děti v nádržích. S odporem a nepochopením k jeho slovům naslouchala dál.

„Nebýt války, vše by bylo snadnější,“ pokračoval Coel, „po incidentu prošli přeživší dlouhým procesem testů. Musíš pochopit, že tenkrát netušili, co je vortex zač. Chtěli zjistit, jaký má vliv na lidský organismus, a jak ho využít. Zjistili, že několik jedinců zůstalo s vortexem v mentálním i emočním spojení. Anomálie nepříznivě reagovala na jejich přítomnost. Nej-silnější pouto vzniklo u dvou nemluvnat: u tebe a tvého bratra,“ Coel si chraplavě odkašlal a z koutku úst mu ukápla slina. „Ale vaše existence byla příliš nebezpečná. Armáda brzy žádala eliminaci všech přeživších. Prozíravější navrhli utlumení vašeho intelektu s pomocí drog. Měli jste štěstí. Nakonec jen rozhodli, že zpomalí stárnutí všech dětí. Přes sedmdesát let jste zůstali uloženi v kryostázi na orbitální stanici Proxi 9 v Beilorské hvězdokupě. Tam se dále prováděly pokusy s vaším genetickým kódem.“

Jeho hlas přišel Anně najednou velmi vzdálený. *Sedmdesát let*. Ta slova jí zněla v hlavě jako ozvěna. *To není přece možné!*

„Divize vás zbavila občanství a o všem se pomlčelo. Jinými slovy, nikdo nevěděl, že jste přežili.“

Anna vydechla: „Ale... naše rodiče.“

„Samozřejmě pěstouni. Víš vůbec, kde se vortex objevil poprvé?“

„Jak to myslíte?“

„Bylo to v pátém sektoru kolonie, kde ležela nemocnice. V roce 2288 zde pracovala geoložka jménem Barbara Lebenzová, která čekala dvojčata. Očitý svědek, dvanáctiletá dívka, tvrdila, že právě v jejím pokoji se spustil incident. Tělem Barbory prošel první záchvěv prostorové trhliny, paprsek neuvěřitelné síly a na místě ji zabil. Váš anomálie zdeformovala. Navzdory všem předpokladům jste však přežili.“

„Ta dívka...“

„Diana Ellisová, ty ji nejspíš znáš jako Matku. Nebyla pro výzkum přínosem, proto ji ze stáže probudili o víc než dvacet let před tebou. Jakmile vědci událost na Astrii shledali jako ojedinělý případ, dali vás rodině, která vyhovovala požadavkům Divize. Pravdu jste se neměli nikdy dozvědět. Konflikt na Taiře vše změnil. Výzkum incidentu byl uložen do archivů a vy jste se během bojů ztratili. Na rozdíl od ostatních jsem pochopil, že právě děti incidentu jsou klíčem k ovládnutí Jádra.“

Ovládnutí Jádra?

„Věřil jsem, že dávky anomálie mě dovedou k cíli jiným způsobem. Chtěl jsem kontaktovat bytosti, které leží za hranicí našeho světa.“ Žok masa se dunivě rozkašlal a vyzvrátil si na odolné břicho slizký obsah žaludku. „Jak vidíš..., mýlil jsem se.“

„Ale...“ Anně přeskakoval hlas, „co bude teď? Jak to pouto ukončím?“

„Nijak.“ V jeho slabém hlase zaslechla uchvácení. „Svým příchodem jsi spustila řetězovou reakci. Jsi živoucí motor. Každý tvůj nádech otřásá vortexem, tlukot tvého srdce bortí základy materie. Jsi člověk, a zároveň jsi jednou z nich.“

Okřídlené útvary. Vidiny zalité jasnou září.

„Andělé,“ uniklo Anně z úst.

„Matka jim tak říká, ale jistě víš, že tím nejsou. To oni otevřeli Jádro z jiného světa. Naše reality od té doby kolidují. Jsou to pouhé projekce, ale ty s nimi můžeš navázat spojení. Odhalit jejich původ a zjistit proč přišli.“

Oliver Coel ukázal na nedaleký počítačový panel. „Ovládání okenic. Prosím, otevři je.“

Když se kovové desky za mechanického zvuku začaly zvedat, do prostoru pronikly paprsky večerního světla. Odkryly pohled na Chřtán a Jádro. Energetický vortex se hrůzostrašně otáčel doprovázen elektrickými záblesky v atmosféře. Už pohltil většinu obytné zóny. Prostor kolem něj byl mrtvolný a nic, čeho se zmocnil, mu nešlo vyrvat.

S dlaněmi přitisknutými na skle pochopila. Otevřené Jádro zničí vše a všechny. Bez rozdílu. A ona, bezvýznamný nikdo, se nemístným žertem osudu stala součástí té zkázy. Nebo spíš rozbuškou.

„Probudila jsi ho k životu,“ pravil za jejími zády Coel. „Vnímá tvou přítomnost, zvětšuje se a sílí. Brzy pohltní nejen osadu, ale i celou Astrii. Poté bude následovat tato soustava a nakonec-“ Coel se temně odmlčel.

„Jak to zastavím?“ zašeptala, ale nedostala odpověď. „Jak to zastavím, sakra!?“

„TO BY STAČILO!“ Silný hlas utnul jejich rozmluvu s razancí výstřelu děla. Simon, který dosud tiše naslouchal, vystoupil na světlo. „Jsi slepá, Anno? Posloucháš bláboly šílence! On nemá páru, co je Jádro zač. Krmí tě těmi kecy pro vlastní zvrhlé potěšení.“

Obrátila se k němu. „Nechápeš, oč jde.“

„Ale chápu! Ten člověk je blázen. Blázen a vrah!“

Do této chvíle upírala pozornost ke Coelovi natolik, že si vůbec nevšimla, jak se v jeho přítomnosti proměnila Simonova tvář. Potemněla. Křečovitě svíral pušku a jeho oči plály takovým žárem, že jen pohled na ně pálil.

„Simone-“

„Dost!“ štěkl. „Tahle kreatura má na svědomí bezpočet lidských životů! Copak nevíš, že stvořil Bílý mor? Zbraň, která zničila na Tairě celá města?!“

Náhlé prozření zbrzdilo tok Anniných myšlenek, jako by ztuhly pod nánosem jinovatky. Pro Simona to bylo osobní.

„Nebo to chceš snad popřít, profesore?“

Když Coel promluvil, jeho hlas neskrýval opovržení: „Nepopírám. Pro mě jsi jen další bezvýznamný mravokárce.“

„Máš na rukou krev nevinných!“ zahřměl Simon.

„Nevinných?!“ zasípal nahněvaně Coel. „Nebýt Bílého moru, válka by pokračovala dál! Vaše útoky a vraždění. Jen díky mně to skončilo! Díky mně byly zachráněny MILIÓNY!“ Za posledním slovem se rozkašlal. Zatímco se snažil popadnout dech, žoldákovi v hlase zazněl triumfální tón: „Na tuhle chvíli jsem čekal tak dlouho-“

„Ušetři mě svých proslovů. Pokud sis myslel, že budu škemrat o život, spletl ses. Táhni k čertu i s celou Tairou!“

Simon na okamžik strnul. Vyveden z míry Coelovou reakcí, zkrabatil čelo do nemístného šklebu. Anna chtěla zakročit, pokusit se ho zadržet, ale bylo pozdě.

—

Ohlušující výstřel utichl náhle, ale jeho dozvuk zůstal mezi stěnami viset jako ozvěna zla. Už žádné sípání. Žádný kašel. Tam, kde měl dříve Coel oko, zela díra. Anna sevřela ruce v pěsti: „Jak si to mohl udělat?! Copak jsi ho neposlouchal? Věděl, jak tohle neštěstí ukončit!“

„Neštěstí? Co ty víš o neštěstí? Coel zavinil smrt mé rodiny.“

Zaskočilo ji to. „Byl jsi přece unijní voják-“

„Má žena, pocházela před válkou z Tairy,“ přerušil ji tvrdě. „Po jednom z útoků na kolonizované světy jí rodina přesvědčila o nehumánním chování Unie. Rozhodla se s našimi dětmi vrátit. Byl jsem tenkrát odvelen na Tau Ceti a dozvěděl se to až celé týdny po vypuštění Bílého moru. Nebýt Coela, pořád by žily!“

„Nebýt války, Coel by Bílý mor nikdy nestvořil.“

„Co tím chceš sakra říct!?“

„Je mi líto tvé rodiny, ale čeho si tímhle dosáhl?“

„Zasloužené odplaty.“

„Ale co Chřtán-“

„Co je mi do něj?! Jestli tu všichni kvůli Jádru chcípnou, bude to jen dobře!“

„Všechno jsi podělal!“

„Chceš mě soudit!? Raději se podívej do zrcadla, děvenko, protože nikdo ve Chřtánu není svatý. Nikdo!“

Anna pochopila, že na rozdíl od ní, ho ztráta rodiny nezlomila. Spíš upevnila jeho odměřený postoj, potvrdila dlouze vykoupená ponaučení z dřívějších ztrát. Jen taková vůle, tak silný

cit mohl stát za jeho trpělivostí, za početnými dny, které trávil ve Chřtánu lovem věřících. Aby jednoho dne stanul Coelovi tváří v tvář.

Cítila, jak jí dozvuky hněvu svírají žaludek. Byla tak blízko a on jediným výstřelem obrátil kola osudu proti ní.

Napětí v místnosti přerušil citelný otřes, který rozkymácel lampy u stropu. Jedna se utrhla a s třesknutím rozbila na podlaze. Jádru se blížilo konečnému okamžiku. Anna vnímala jeho proměnu. Dvanáct tisíc kolonistů, dvanáct tisíc hlasů. Mluvili k ní. Slyšela jejich slova, jenže namísto davového šumu, se zdál každý jednotlivý hlas naprosto zřetelný. Každé slovo a každá věta k ní plynuly v nekonečném proudu vjemů.

Výtah se dal do pohybu. Zamířil dolů.

Simon se ohlédl: „Co se to děje?“

Byť se to Anně zdálo nesmyslné, znala odpověď. Erikovo srdce se naléhavě rozbušilo.

„Jde si pro nás,“ hlesla temně.

„Kdo?“

„Matka.“

Žoldák se na ni udiveně podíval: „Jak to víš?“

Věž se otrásla ještě intenzivněji než posledně. Museli se chytit ovládacích konzol, aby neupadli na zem. Digitální číselník na stěně oznámil, že se výtah zastavil v přízemí.

Anna sklopila oči k srdci a poprvé od bratrova pohřbu uviděla něco, co se dosud skrývalo jejímu zraku. Srdce zářilo. Proměnilo se v drobounké slunce, jehož jas ji šimral na kůži.

5.

Simon zbylý čas investoval do zbudování provizorní obrany. Přemístil několik kovových stolů na opačnou stranu místnosti a převrhl je coby krycí hradbu. Zatímco číselník nad výtahem odpočítával poslední patra, Anna věděla, že se jejich krutý osud neodvratně blíží.

Pak se výtah otevřel a dovnitř s křikem vtrhly lidské stíny.

Mohlo to trvat jen minuty, ale také celou věčnost. Adrenalin a tep v uších ji zaslepil. Nejdřív se spustila hlasitá palba. Anna se neodvažovala pohnout, protože jí nad hlavou svištěl smrtící roj železa. Věděla, že několik útočníků padlo pod Simonovou střelbou. Uslyšela výbuch a tříštění skla, nejspíš od granátu.

Boj to byl od začátku nevyrovnaný, ale našla v sobě plamínek naděje, který se namáhavě komíhal pod tíhou reality, že s trochou štěstí by se přece jen dokázali probít k výtahu. Zhasl však s další explozí, která ji vrátila na bitevní pole.

Simon nehodlal dát svou kůži lacino. Když ho ale nakonec zasáhli, hlavou jí projely tři vjemy naráz: výbuch dalšího granátu, vlna energie, která s ní praštila o zem a jediná osamocená myšlenka. *Tohle je konec.*

Byla to chvíle naprosté rezignace. Chvíle, kdy přestala vzdorovat a marnou naději poslala k čertu. Zahodila zbraň a začala křičet slova, která opakovala stále dokola. *Vzdáváme se! Vzdváme se!* Křičela je tak dlouho a urputně, dokud střelba skutečně neutichla.

Byli obklíčení skupinou ozbrojenců. Tvořili ji lidé rozdílného věku a původu ale stejného přesvědčení. Opotřebovaný vzhled byl patrný u všech. Povznesení, otrhanci, jejichž těla nesla stopy deformací. Fanatičtí bojovníci kultu Matky.

Simon se držel za místo, kde si kulka našla cestu do jeho boku. Skrže prsty mu prýštila krev. Když vyšel na světlo jejich velitel, Anna překvapením zadržela dech.

„Taky tě rád vidím, zlatíčko.“

Stál před nimi chlap s ošklivým krysím obličejem a zlomyslnými ústy. Oblečený byl do dělnické uniformy a v ruce držel starý kolt. Prsty levé paže měl zraněné a obvázané látkou. Byla to její práce. Šlo o chlapa, kterého postřelila krátce po příletu do Chřtánu.

„Překvapuje mě, že ses dostala až sem.“ Zvedl ruku a ukázal jí své zranění: „Vzpomínáš si na náš poslední rozhovor?“

Plivla mu pod nohy.

Žádná změna grimasy, nepřišlo ani žádné slovo. Jen náhlý rychlý pohyb ruky, která se bez varování přiřítla k její tváři.

Otřeseně upadla, ret jí prasknul a ústa se okamžitě zalila krví. Pokusila se zvednout, jenže Krysa ji nakopnul do boku. Další rána mířila na břicho a pak znovu do boku. Dusivě se rozkašlala. Pohlcená bolestí věděla, co přijde a pokud se zprvu bránila strachu, teď už na to neměla sebemenších sil.

Když jí vzápětí těžkou botou dupl na prsty, její křik zaplnil celou halu.

Klečela v loužích studené vody, třásla se zimou a v duchu pronášela jedno sprosté slovo za druhým. Pohmožděné břicho, vyražený zub, tři zlomené prsty: konečná bilance Krysových hrátek. Vyčerpaně se ohlédla k Simonovi. Žoldák klečel vedle ní a těžce dýchal. Na jeho ránu se ti zmetci ani nepodívali a ona mu nemohla pomoci.

Nacházeli se na jedné z přistávacích ramp věže. Nad hlavou jim bouřilo celé nebe, vítr kvílel a dešťové kapky je bily do tváří. Věznitelé, včetně Krysy, stáli opodál v malém hloučku. Ten hajzl jí ukradl vybavení, včetně čelenky s Vipem. Ale hlavně vzal její ranec a Erikovo srdce. Slzy bolesti a vzteku Anně zamlžovaly zrak.

Když se otevřely dveře, vycítila, kdo se blíží. Příchozí žena se zastavila u zábradlí rampy a pohled upřela k Jádru. Byla vysoká, zlatých vlasů a oděná ve špinavém rouchu s kápí. Krysa ji předal čelenku s Vipem.

„Nádherné, že ano?“ pronesla fascinovaně.

I kdyby měla Anna vybrat pro popis výjevu deset slov, *nádhera* by mezi nimi určitě nefigurovalo.

„Dobře se rozhlédněte,“ pravila Matka s pobožnou úctou. „Zde se rodí lůno nového světa.“

„Vidíme dobře,“ hlesla Anna, „rodí se v krvi a sračkách.“

Žena ji probodla očima. Byly tak hluboké, že kdyby do nich člověk hleděl příliš dlouho, zaručeně by se utopil. Ústa měla bledá a strohá stejně jako úzký obličej.

„Každý začátek je těžký, ale to někdo jako ty nemůže pochopit. Já vím, kdo jsi. Cítila jsem

tvou přítomnost od chvíle, kdy se Jádru probudilo. To, že ses dostala až sem, není náhoda. Bylo to předurčeno. Proto tě mí muži nemohli zabít. Proto jsi navzdory všem nebezpečím pokračovala. Tvé poslání se má naplnit právě zde.“

„Ušetři mě. Já tvé bludy nesdílím.“

„Bludy?“ Matka přistoupila blíž. „Ještě pořád se bráníš vidět pravdu? Na rozdíl od tebe si velmi dobře pamatuji *ten den*. Když náš transportér opouštěl povrch Astrie, třásla jsem se schoulená hrůzou a v náruči držela dvě novorozenáta. Dvě zdeformovaná tělíčka spojená v jedno, jejichž křik se mi nedařilo utiшит. Tiskla jsem je k sobě po celý ten dlouhý let.“

Anna zadržela dech.

„V mých vzpomínkách zůstala každá vteřina toho děsu,“ pokračovala Matka. „Každý okamžik, který jsme museli prožít. Snášet mučení takzvaných vědců!“ Poslední slovo jí na jazyku zjedovatělo.

Anně vířilo hlavou na tisíc myšlenek.

„Vím, že cítíš naše spojení. Je to v nás zakořeněno tak hluboce, že to žádná pozemská síla nedokáže zastavit. Může se to zdát jako prokletí, ale opak je pravdou. Skrze Jádru dojdeme vykoupení.“

„Jak lákavé,“ odsekla Anna.

Žena odolala uštěpačnému tónu, ale záchvěv potlačené zloby neskryla. „Ty si myslíš, že mi jde o moc a že jsem se do této pozice postavila sama. Pleteš se. Já si tuhle cestu nevybrala, zvolili ji andělé.“

„Nebudeš se doufám divit, že o tom pochybuji. Tvoji andělé chtěli způsobit tohle utrpení.“

„Utrpení, o němž mluvíš, se neodehrává tady. Myslíš, že znáš bolest války? Ztrátu blízkých? Vynásob svůj žal tisíckrát a najdeš to, co jsem našla já.“

„Takže zničíš úplně vše? To je tvá odpověď?“

„Civilizace je zkáza,“ pravila Matka, jako kdyby poučovala malé dítě, „ať jsi k činům lidstva slepá nebo ne, ženou se do záhuby. Taira potvrzuje má slova.“

Při vyslovení jména koloniální planety zvedl Simon bradu. Anna viděla, že jeho bledý obličej křiví bolest. Šaty měl od zranění nasáknuté tmavou skvrnou, která se mu šířila přes bok.

„Jak dlouho potrvá, než osud Tairy postihne Zemi? Ztratili jsme se na své cestě,“ pokračovala Matka, aniž by na muže pohlédla. „Vědecký pokrok a naše znalosti z nás učinily cyniky. Chamtivost zadusila naše duše. Vládneme, dobýváme, ničíme přírodní bohatství planet a kvůli čemu?“ Každá další věta se v jejich ústech měnila v hořkost. „Není na výběr. Musíme začít od začátku. Znovu najít pokoru, lásku a pochopení. Člověk bez víry není víc než arogantní primitiv, který se staví do pozice boha, a všichni víme, kde to skončí.“

Anně došlo, že jí Matka právě vyložila svůj sen. Toto byl její pravý cíl, s nímž usínala, z něhož se těšila, čerpala trpělivost a sílu. Ke svému překvapení si také uvědomila, že jí na nejníternější úrovni rozumí. Chápala pokřivení její duše a smýšlení, ne však její cíle.

Na osamělý úder srdce rozjasnil oblohu záblesk světla. Kolonie i celá věž se zachvěly.

„Jádru musí být otevřeno. Pak se začne andělské světlo šířit naším světem. Jejich jas přebije hříšnou temnotu.“

„Jestli to dovolíš, nastane apokalypsa! Síla vortexu pohltí i Sluneční soustavu a Zemi.“ Vyslovila to bez váhání, jenže si neuvědomila, že mluví s člověkem, pro kterého ten argument nic neznamena.

„O nic menšího mi ani nejde, drahá. Tělesné schránky Povznesených se už teď přizpůsobují jejich realitě. Naše srdce bijí v rytmu Jádra. Tam, kde obyčejní lidé najdou smrt, my se povznese. Jádro nás posílí pro skutečný ráj.“

„To nemůžeš myslet vážně!“

Ohrnula nos: „Andělé ke mně mluví mnohem déle než k tobě. Vím, co je třeba udělat.“

„Ne, prosím. Tohle není řešení.“

Diana Ellisová ji umlčela gestem ruky. „Nejsme jiné, Anno, i když si to myslíš a já cítím tvou bolest.“ Na tváři se jí objevil úsměv. Hřejivý. Mateřský. „Dovol mi, ať ti pomohu. Ty máš v sobě veliký dar. Jen ho musíš uvolnit.“

Anna si zkusila představit souboj proti té posedlosti, ignorovat vnitřní hlas, který jí našeptával, že nemá šanci. Že nemá sílu ani dostatek odhodlání, ani bratra, který by ji podpořil. Že už nemá nic. Jenže něco přece jen měla. Nové poznání. Uvědomění. Víru, že ji andělé zavolali právě z tohoto důvodu – aby Matku zastavila.

„Jsi blázen,“ řekla to s takovou dávkou jedu, že ji to samotnou překvapilo.

Diana se zamračila a pokynula svým mužům. Objevil se Krysa. V ruce držel Annin batoh.

„Cožpak tě těší být osamělá?“ zeptala se.

Nedostala odpověď.

„Bolí tě, když to říkám, že ano? Pravda vždy bolí. Ty bys ji však mohla změnit. Přemýšlej. Teprve jsme se od nich začali učit. Jejich moc může být nezměrná. Pohled na Erikovo srdce. Ožilo! Pokud tohle není zázrak, pak co? A oni dokážou víc. Mnohem víc! Mohla bys bratra získat zpět.“

Anna mlčela. Poslední věta jí rezonovala myslí s razancí zvonu. *Získat ho zpět. Opět slyšet jeho hlas, cítit jeho objetí.* Od bratrovy smrti si nic nepřála víc, ale...

„Ne...“, hlesla. „Takhle ne.“

„Proč? Cožpak nechceš získat zpět rodinu, kterou ti vzali?“

Sklopila zrak. *Jistě, že chci!*

Diana si dřepa před ní. Teď mluvila konejšivě. „Může to tak být, Anno. Společně to dokážeme. Jen mi musíš věřit. Dokončíme to, proč jsme zde. Je to náš osud.“

Anna si s pocitem studu uvědomila, že se jí do očí tlačí slzy.

„Erik se ti vrátí. Slibuji.“ Diana k ní natáhla ruku. „Jen mě chyt’ a celá tahle hrůza jednou pro vždy skončí.“

Anna pohlédla na Jádro a těžce polkla. *Je to náš osud.* Obrátila se k žoldákovi: „Je mi to moc líto, Simone,“ zašeptala. Když vrátila pohled Dianě a po dlouhých vteřinách konečně odpovíděla, její slova ztlumilo hromobití.

—

Matčina tvář se zkroutila do výrazu nemístného hněvu. Stačilo jediné gesto a během mžiku měla Anna u hlavy přiložený Krysův revolver. Chladná hlaveň ji zatlačila na spánek. Diana ji hrubě popadla za bradu. Její ostré nehty se Anně zaryly do kůže.

„V mých očích může dojít odpuštění každý,“ zasyčela skrz zuby. „Mé děti si však vytrpěli hrozná věci a já je kvůli tvé aroganci rozhodně nemíním zradit! Nechceš být rozumná? Budiž. Pak ti to velmi zjednoduším. Připoj se k nám..., nebo chcípni!“

Ta slova byla jako mrazivé ostří. Proměna zkroušené ženy v tvrdou mrchu proběhla tak rázně, že to Annu naprosto odzbrojilo. Kdyby se do jejich hovoru nevmísil smích, nevěděla by, co udělá. Patřil Simonovi. Žoldák se bláznivě chechtal a Annu napadlo, že ho delirium už připravovalo o soudnost.

„Ironie,“ hlesl sípavě. „Konečně máš v rukou osobu, která dokáže změnit tvůj sen ve skutečnost, jenže to neudělá. Budeš ji ke spolupráci nutit výhrůžkami? Mučením?“ Jeho posměch se najednou změnil ve zlostný výlev. „Láska a poznání?! Ty podělaná krávo! Jsi ještě horší zrůda než profesor!“ Žoldák si znechuceně odplivl jejím směrem.

Matka ji pustila, chladně se narovнала a vytáhla ze zavazadla Erikovo srdce. „Dovolím ti zemřít, ale nejdřív otevřeš bránu Jádra.“ Ledové prsty stiskly orgán tak silně, že Anna téměř hmatatelně ucítila sílu, která ho obepnula.

„Co... to děláš?!“

„Myslíš, že jsi lepší než ostatní? Že rozumíš tomu, co se zde děje? To já byla vybrána jako posel. Já!“ Při dalším stisku zaryla nehty hluboko do masa.

„Puť...ho...“ Nemohla se nadechnout, jako by jí na hrud' padla ohromná tíha.

„Povznesení už nepatří do tohoto světa. Nejsou součástí politiky, kultury ani žádného národa.“ A znovu stiskla. „Jsem nástrojem andělů, proto vím, že slunce nad hlavami bezvěrců už zapadá. Brzy neuvidí nic než tmu. A ty sama si vytrpíš každý okamžik té agonie. Ale teď – otevři Jádru!“

Celá budova se opět zatřásla.

„Prosím, ne!“ zaskučela.

„Přestaň!“ křikl Simon.

Diana neposlechla a ta bolest, která svírala kašdický sval a nerv jejího těla, probudila cosi nového, nezměrného. Divokou sílu, jež se násilím vydrala ven.

Možná by vývěr té energie nebyl tak rychlý, kdyby se mu rozhodla vzdorovat. Hlavou se jí rozkřičely přízračné hlasy. Vnímala přítomnost odporných bytostí: kyselý pach kůže, přerývané chrčení dechu, tušila dokonce cosi jako jejich osobnost. Rytmus převráceného života, proplétající se ulicemi a podzemím. Věděla, že tam dole pod věží se odehrává zruďné divadlo destrukce. Všichni věřící uháněli vstříc vortexu jako včely lákané květy. Umírali po desítkách. Slyšela jejich křik, když je síla Jádra trhala na kusy.

Najednou viděla zcela čistě zruďnost Dianiných záměrů, nepravdivost jejího patosu a hloupost všech obětí, které měla na svědomí. V tom novém poznání už neznamenal pro Annu vlastní život vůbec nic. Chtěla jediné – vzít Matce ten její.

Svět na okrajích zorného pole zrudl a Chřtán se zachvěl pod dosud nejsilnějším otřesem. Tentokrát ho však Anna vnímala jinak. Zemětřesení už nebylo cizí. Stalo se výbuchem energie, která s ní splývala. Nechápala jak, ale spustila ho sama.

Kov ve stěnách věže zaskřípal. Nápor byl tak drtivý, že všichni Povznesení popadali na zem jako kuželky. Matka vyjekla a Erikovo srdce jí vypadlo z ruky.

Nosníky pod přístávací plošinou povolily a podlaha se naklonila o několik stupňů.

Matce se v očích zračilo pochopení. „Myslíš, že proti mně použiješ svou moc?!“ vřískla.

„Nikdy ti nepomůžu! To raději vezmu život nám všem!“

Diana se na ni v hněvu vrhla.

Když se svalily na zem, Anně projela prsty hrozná bolest. Matka ji mlátila do obličeje pěst-

mi. Pašeračka zkusila zburcovat zbylé síly, ale nedokázala ji ze sebe shodit. Jednala instinktivně. Prudkým pohybem vrazila blondýně do očí prsty. Diana zaječela a Anna ji ze sebe zkopla.

To už u ní byl Krysa a napřahoval se k ráně. Simon do něj prudce vrazil ramenem a oba muži padli na zem. Povznesení spěchali vůdkyni na pomoc, jenže plošina sebou škubla a ostře se naklonila. Anna cítila, jak ji gravitace začíná táhnout dolů. S hrůzou zahlédla Erikovo srdce, jak se kutálí pryč. Nedokázala se postavit na nohy. Matka ji popadla za vlasy a třískla její hlavou o zem. Zatmělo se jí před očima.

„Děvko!“ soptila. „Žiješ jen díky mně!“ A znovu s ní surově uhodila o kov.

Podlaha se propadla ještě víc. V ten okamžik se ženy, zaklesnuty do sebe, začaly kutálet dolů a neodvratně se blížily k okraji plošiny. Náraz do zábradlí byl tvrdý a bolestivý. Jen na prostým štěstím skončila Matka na konci pádu pod Annou. Její tělo pohltilo většinu nárazu.

Povznesení klouzali po mokrému povrchu. Hmatali rukama po čemkoli pevném. Někteří se stačili chytit, nad většinou zvítězila gravitace. Jen pár metrů od Anny dopadnul Simon a Krysa. Narazili na hrazení s razancí, která rozvibrovala kov. Pašeračka vyděšeně sledovala, jak žoldák balancuje nad propastí a soupeř se ho pokouší strčit dolů. Chtěla mu pomoci, ale byl moc daleko.

Simon se z posledních sil vzepjal, chytil Krysu za vlasy a trhnutím mu zvrátil hlavu do strany. Povznesený ztratil rovnováhu. Hmátl po žoldákovi, ale pádu už nezabránil.

„Simone!“ křikla Anna, protože věděla, co přijde.

Čas se roztříštil na útržky zpomalených obrazů. V prvním viděla, že je stržen dolů. V dalším už padal. Marně natáhla ruku. Bylo stejně instinktivní jako oči, které zapomněly mrkat a srdce, které zapomnělo bít.

Ještě několik chvil hleděla na místo, kde ho spolkla nicota, několik dlouhých okamžiků, kdy se snažila uchopit skutečnost, že je pryč.

Zaslechla pod sebou slabý hlas.

„Zvolila jsi záhubu... Nejen svou, ale všech dobrých lidí, co zbyli v tomhle bezbožném světě.“ V očích Diany se leskly slzy. Anna si všimla čelenky s Vipem, která se houpal na jejím opasku. Prudce ji ženě vyškubla.

„Buď prokleta,“ zašeptala Matka.

Možná by jí odpověděla, jenže k tomu nedostala příležitost. Masa železa zlověstně zaskřípala a vzápětí se utrhla.

Nejhorší bylo, že zůstala při vědomí. S hrůzou tak musela hledět na každý milimetr nevyhnutelného pádu. Rvala si křikem plíce, ale neslyšela nic než okolní hřmění. S tupou hrůzou v očích polykalav nápor větru, zatímco se řev a šeptaná slova entit tříštila na zvukové úlomky beze smyslu. Odumírala pomalu, ale s nesmlouvavou jistotou, až do okamžiku, kdy těsně před dopadem utichla nadobro.

EPILOG

Když otevřela oči a zamrkala, okamžitě si uvědomila několik věcí.

Zaprvé, ať už se to zdálo jakkoli nemožné, byla naživu. Pod sebou cítila pevnou půdu a dobře věděla, že by nic takového nevnímala, kdyby vše skončilo podle jasných zákonů gravitace. Přesto bylo její tělo zmožené a pochroumané nezvratným způsobem.

Zadruhé, naplňovala ji podivná otupělost, jako by jí někdo z hrudi odstranil nádor, který ji doposud tlačil na srdce a omezoval dýchání. Byl to zvláštní pocit, ale přijala ho s opatrnou úlevou. Pochopila, že bratrovo srdce je pryč. A stejně tak všechny hlasy Jádra. Všechny duše, které vortex před lety pohltil.

A konečně zatřetí, nebe, do něhož upřeně hleděla, bylo zlatě modré. Ani trochu se nepodobalo šedivé obloze, která ještě před okamžikem zvěstovala zkázu Astrie.

Zachytila nějaký pohyb. Pomalu otočila hlavu.

V dáli nad úrovní oblak spatřila gigantickou architekturu. Šlo o kolosální tubus, který se v zorném poli táhl od východu až k západu a rozměry předčil cokoli vyrobené lidskou rukou. Ta fascinující věc byla tisíckrát větší než jakákoli orbitální základna v Galaxii. Konstrukt tvaru prstence obepínal celou oblohu. Kolem architektonického obra bylo nebývale živo. Stovky drobných těles v pohybu: čluny, křižníky, fregaty.

Pocit úžasu vystřídal nával paniky. Až teď jí došlo, že neleží v troskách kolonie. Jakýmsi neznámým přičiněním se dostala skrz vortex na druhou stranu. Na místo, kde žijí andělé. *Tohle musí být sen. Na pravdu je to příliš absurdní.*

Cítila se lehce, jako by její tělo ztratilo váhu, záda i údy se dotýkaly půdy velmi slabě. Byla tu nízká gravitace. Že by zbrzdila pád? Zachránila ji před záhubou? Otáčela hlavu, snažila se pojmout okolí. Chtěla najít Simona, ale nikoho neviděla. Ani Dianu. Ani její lidi. *Jak? Proč?*

Vyrušilo ji zapípání. *Členka!* Záhy se ozval Vipův hlas.

„Slyšíš mě, Anno?“

Je to možné? Skutečně se mi to nezdá? Otočila hlavu k ruce, v níž držela přístroj.

„Slyšíš mě, Anno?“ opakoval reproduktor.

„Slyším,“ zašeptala, ale i to jediné slovo jí vzala více síly, než čekala.

„Cítím se zmateně. Nabootoval jsem si veškerá data za dobu, co jsem byl mimo. Nedávají mi smysl.“

Kdyby mohla, snad by nad tou větou vyprskla smíchy. „Kolikrát ti budu opakovat, že nic necítíš, Vipe. Kde jsi celou dobu byl? Chyběl jsi mi.“

„To je snad poprvé,“ uchechtl se, „ale odpovědět ti nedokážu.“ Odmlka. „Anno?“

„Copak?“

„Podle rentgenu jsou tvá zranění velmi vážná.“

Taky se tak cítím. Anna namířila kamerku členky na orbitální strukturu mimozemské rasy.

„Páni! Co je to?“

„Civilizace, Vipe. Vyspělá mimozemská civilizace.“

„Zajímavé.“

„To bych řekla.“

„Připadá mi, že na první pohled se od lidí ani moc neliší.“

„Jak to myslíš?“

„Představ si, že by vývoj našich technologií došel k jejich bodu. Stvoření brány mezi vesmíry. Jaký člověk by odolal pokušení podívat se na druhou stranu?“

„Chceš říct, že je poháněla zvědavost?“

„Nejspíš. Membrána mezi světy se ale stala destruktivní. Její vznik se otiskl do tebe. Patrně s tím nepočítali a nedokázali ji zavřít ze své strany. Ne bez tebe.“

„Jen spekuluješ.“

„Nachytala jsi mě.“

„Proč si tak vymýšlíš?“

„Chci ti to ulehčit. Lepší vysvětlení asi už nedostaneš.“

Ztěžka polkla: „Myslím..., že jsme splnili, co chtěli. Jádro je pryč. Vortex se uzavřel.“

„A to říkáš jen tak? Umíráš tu rozlámaná bez možnosti záchrany. Čekal bych spíš výbuch hněvu.“

„To není vtipný, ale zatraceně..., máš pravdu. Takhle jsem si konec nepředstavovala.“ Stoučila pohled k východu. Cizí slunce jí v ten moment přišel krásnější než všechny hvězdy vesmíru. „Jsem ráda, že svítá.“

„Proč?“

„Ve světle je naděje...“ *Tak to říkával Erik.*

„Co to znamená?“

Na několik úderů srdce se odmlčela. „Že každý nový den je příslibem obrození. Nesejde na tom, co bylo... Všichni mohou začít znovu.“

Mezi zlatavými paprsky uviděla mihotání. Myslela, že je to jen hra světél, ale byly to skutečné tvary. Nedokázala na ně zaostřit, protože měla oči plné slz. Přesto vypadaly jako živé. Pomalu a s překrásnou ladností pluli směrem k ní. Jejich velká křídla se míhala nahoru a dolů.

Coel se mýlil. Jsou to skuteční andělé.

Už se nedokázala vyčerpání bránit. Rozhodla se zavřít oči. Jen na chvíli. Na jediný kratičký okamžik.

Nemohla tušit, že bude trvat věčnost.